

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 58

23 lutego 2015

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

2015/C 065/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2015/C 065/02	Opinia 2/13: Opinia Trybunału (w pełnym składzie) z dnia 18 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska (Opinia wydana na podstawie art. 218 ust. 11 TFUE — Projekt umowy międzynarodowej — Przystąpienie Unii Europejskiej do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności — Zgodność wspomnianego projektu z traktatami UE i FUE).	2
2015/C 065/03	Sprawa C-81/13: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. – Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej/Rada Unii Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego — Układ stowarzyszeniowy EWG—Turcja — Decyzja Rady w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia — Wybór podstawy prawnej — Artykuł 48 TFUE — Artykuł 79 ust. 2 lit. b) TFUE — Artykuł 217 TFUE).	2

2015/C 065/04	Sprawa C-87/13: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Staatssecretaris van Financiën/X (Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy — Podatnik niebędący rezydentem — Możliwość odliczenia wydatków związanych z zabytkiem wykorzystywanym na cele własne — Brak możliwości odliczenia w zakresie dotyczącym zabytku jedynie z tego względu, że nie jest on chroniony w państwie opodatkowania, chociaż jest chroniony w państwie zamieszkania)	3
2015/C 065/05	Sprawy połączone C-131/13, C-163/13 i C-164/13: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Staatssecretaris van Financiën/Schoenimport „Italmoda” Mariano Previti vof (C-131/13), Turbu.com BV (C-163/13), Turbu.com Mobile Phone’s BV (C-164/13)/ Staatssecretaris van Financiën (Odesłania prejudycjalne — Podatek VAT — Szósta dyrektywa — Przepisy przejściowe dotyczące handlu między państwami członkowskimi — Towary wysłane lub transportowane wewnątrz Wspólnoty — Oszustwo popełnione w państwie członkowskim przeznaczenia — Uwzględnienie oszustwa w państwie członkowskim wysyłki — Odmowa praw do odliczenia, zwolnienia lub zwrotu — Brak przepisów prawa krajowego)	4
2015/C 065/06	Sprawa C-133/13: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Staatssecretaris van Economische Zaken, Staatssecretaris van Financiën/Q (Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ kapitału — Przepisy podatkowe — Podatek od darowizn — Ulga podatkowa dla „posiadłości ziemskiej” — Brak ulgi podatkowej dla posiadłości położonej na terytorium innego państwa członkowskiego)	5
2015/C 065/07	Sprawa C-202/13: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) – Zjednoczone Królestwo] – The Queen, na wniosek: Seana Ambrose’a McCarthy’ego, Heleny Patricii McCarthy Rodriguez, Natashy Caley McCarthy Rodriguez/Secretary of State for the Home Department [Obywatelstwo Unii Europejskiej — Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo obywateli Unii i członków ich rodziny do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państwa członkowskiego — Prawo wjazdu — Obywatel państwa trzeciego, członek rodziny obywatela Unii posiadający kartę pobytu wydaną przez państwo członkowskie — Ustawodawstwo krajowe uzależniające wjazd na terytorium krajowe od uprzedniego uzyskania zezwolenia na wjazd — Artykuł 35 dyrektywy 2004/38/WE — Artykuł 1 protokołu (nr 20) w sprawie stosowania niektórych aspektów artykułu 26 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii].	5
2015/C 065/08	Sprawa C-306/13: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel – Belgia) – LVP NV/Belgische Staat (Odesłanie prejudycjalne — Wspólna organizacja rynków — Banany — Uregulowania dotyczące przywozu — Mające zastosowanie stawki celne).	6
2015/C 065/09	Sprawa C-354/13: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Retten i Kolding, Civilretten – Dania) – FOA, działający w imieniu Karstena Kaltofta/Kommunernes Landsforening (KL), działający w imieniu Billund Kommune (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Zwolnienie — Przyczyna — Otyłość pracownika — Ogólna zasada niedyskryminacji ze względu na otyłość — Brak — Dyrektywa 2000/78/WE — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Zakaz wszelkich form dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność — Istnienie niepełnosprawności)	7
2015/C 065/10	Sprawa C-364/13: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) – Zjednoczone Królestwo) – International Stem Cell Corporation/Comptroller General of Patents, Designs and Trade Marks (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 98/44/WE — Artykuł 6 ust. 2 lit. c) — Ochrona prawna wynalazków biotechnologicznych — Aktywacja w drodze partenogenezy oocytów — Uzyskiwanie ludzkich zarodkowych komórek macierzystych — Zdolność patentowa — Wyłączenie „wykorzystywania embrionów ludzkich do celów przemysłowych lub handlowych” — Pojęcia „embrionu ludzkiego” i „organizmu mogącego zapoczątkować proces rozwoju jednostki ludzkiej”) . . .	7

2015/C 065/11	Sprawy połączone C-400/13 i C-408/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf, Amtsgericht Karlsruhe – Niemcy) – Sophia Marie Nicole Sanders, reprezentowana przez Mariannę Sanders/David Verhaegen (C-400/13), Barbara Huber/Manfred Huber (C-408/13) (Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Współpraca w sprawach cywilnych — Rozporządzenie nr 4/2009 — Artykuł 3 — Właściwość do orzekania w przedmiocie powództwa dotyczącego zobowiązania alimentacyjnego skierowanego przeciwko osobie, która ma miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim — Przepisy krajowe ustanawiające koncentrację właściwości)	8
2015/C 065/12	Sprawa C-434/13 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Parker Hannifin Manufacturing Srl, dawniej Parker ITR Srl, Parker-Hannifin Corp. (Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek przewodów morskich — Następcstwo podmiotów prawnych — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Obniżenie grzywny przez Sąd — Nieograniczone prawo orzekania)	9
2015/C 065/13	Sprawa C-449/13: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d’instance d’Orléans – Francja) – CA Consumer Finance/Ingrid Bakkaus, Charline Bonato, z domu Savary, Florian Bonato (Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Kredyt konsumencki — Dyrektywa 2008/48/WE — Obowiązek udzielenia informacji przed zawarciem umowy — Obowiązek sprawdzenia zdolności kredytowej kredytobiorcy — Ciężar dowodu — Środki dowodowe).	9
2015/C 065/14	Sprawa C-470/13: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Generali-Providencia Biztosító Zrt/Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottság (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Zamówienia nieosiągające progu przewidzianego przez dyrektywę 2004/18/WE — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Stosowanie — Określony interes transgraniczny — Powody wykluczenia podmiotu gospodarczego, — który dopuścił się naruszenia krajowych przepisów z zakresu konkurencji stwierdzonego wyrokiem wydanym przed upływem pięciu lat — Dopuszczalność — Proporcjonalność)	10
2015/C 065/15	Sprawa C-523/13: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundessozialgericht – Niemcy) – Walter Larcher/Deutsche Rentenversicherung Bayern Süd (Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Artykuł 45 TFUE — Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 — Świadczenia emerytalne — Zasada niedyskryminacji — Pracownik zatrudniony w państwie członkowskim w ramach systemu stopniowego przechodzenia na emeryturę poprzez skrócenie czasu pracy — Uwzględnienie w celu przyznania prawa do emerytury w innym państwie członkowskim)	11
2015/C 065/16	Sprawa C-542/13: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle – Belgia) – Mohamed M’Bodj/État belge (Odesłanie prejudycjalne — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 19 ust. 2 — Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej — Osoba kwalifikująca się do ochrony uzupełniającej — Artykuł 15 lit. b) — Tortury lub niehumanitarne lub poniżające traktowanie lub karanie wnioskodawcy w państwie pochodzenia — Artykuł 3 — Bardziej korzystne przepisy — Wnioskodawca cierpiący na poważną chorobę — Brak odpowiedniego leczenia dostępnego w państwie pochodzenia — Artykuł 28 — Opieka społeczna — Artykuł 29 — Opieka zdrowotna)	12
2015/C 065/17	Sprawa C-551/13: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Cagliari – Włochy) – Società Edilizia Turistica Alberghiera Residenziale (SETAR)/Comune di Quartu S. Elena (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2008/98/WE — Artykuł 15 — Gospodarowanie odpadami — Możliwość samodzielnego przetwarzania odpadów przez ich wytwórcę — Krajowa ustawa transponująca, która została uchwalona, ale nie weszła jeszcze w życie — Uływ terminu transpozycji — Bezpośrednia skuteczność)	12

2015/C 065/18	Sprawa C-562/13: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Bruxelles – Belgia) – Centre public d’action sociale d’Ottignies-Louvain-La-Neuve/Moussa Abdida (Odesłanie prejudycjalne — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 19 ust. 2 i art. 47 — Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej — Osoba kwalifikująca się do ochrony uzupełniającej — Artykuł 15 lit. b) — Tortury lub niehumanitarne lub poniżające traktowanie lub karanie wnioskodawcy w państwie pochodzenia — Artykuł 3 — Bardziej korzystne przepisy — Wnioskodawca cierpiący na poważną chorobę — Brak odpowiedniego leczenia dostępnego w państwie pochodzenia — Dyrektywa 2008/115/WE — Powrót nielegalnie przebywających obywateli państwa trzeciego — Artykuł 13 — Sądowy środek odwoławczy o skutku zawieszającym — Artykuł 14 — Gwarancje w oczekiwaniu na powrót — Podstawowe warunki bytowe)	13
2015/C 065/19	Sprawa C-568/13: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Azienda Ospedaliero-Universitaria di Careggi-Firenze/Data Medical Service srl [Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 92/50/EWG — Artykuł 1 lit. c) i art. 37 — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 1 ust. 8 akapit pierwszy i art. 55 — Pojęcia „usługodawcy” i „wykonawcy” — Uniwersytecka publiczna placówka szpitalna — Placówka posiadająca osobowość prawną oraz autonomię w zakresie działalności gospodarczej i organizacji — Działalność o zasadniczo niezarobkowym charakterze — Instytucjonalny cel obejmujący świadczenie usług opieki zdrowotnej — Możliwość oferowania analogicznych usług na rynku — Dopuszczenie do udziału w postępowaniu w sprawie udzielenia zamówienia publicznego]	14
2015/C 065/20	Sprawa C-599/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Somalische Vereniging Amsterdam en Omgeving (Somvao)/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie [Odesłanie prejudycjalne — Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Artykuł 4 — Budżet ogólny Unii — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1605/2002 — Artykuł 53b ust. 2 — Decyzja 2004/904/WE — Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na okres 2005 – 2010 — Artykuł 25 ust. 2 — Podstawa prawna obowiązku odzyskania dotacji w wypadku nieprawidłowości].	15
2015/C 065/21	Sprawa C-639/13: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/112/WE — Podatek VAT — Stawka obniżona — Artykuły przeznaczone na cele ochrony przeciwpożarowej)	15
2015/C 065/22	Sprawa C-640/13: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zwrot podatków pobranych nienależnie w świetle prawa Unii — Przepisy krajowe — Skrócenie z mocą wsteczną terminu przedawnienia mających zastosowanie środków zaskarżenia — Zasada skuteczności — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań)	16
2015/C 065/23	Sprawa C-70/14: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 11 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal de Viseu – Portugalia) – Agro caramulo – Empreendimentos Agro-Pecuários do Caramulo SA/Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP (IFAP) (Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (EWG) nr 3846/87 — Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Refundacje wywozowe — Mięso drobiowe — Kury nioski po ustaniu nieśności — Nomenklatura produktów rolnych do celów refundacji wywozowych — Klasyfikacja).	16
2015/C 065/24	Sprawa C-99/14 P: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 11 grudnia 2014 r. – Federación Nacional de Empresarios de Minas de Carbón (Carbunión)/Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska (Odwołanie — Pomoc państwa — Decyzja 2010/787/UE — Pomoc ułatwiająca zamykanie niekonkurencyjnych kopalń węgla — Przesłanki uznania tej pomocy za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem)	17

2015/C 065/25	Sprawa C-368/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 21 maja 2014 r. w sprawie T-553/12 Compagnie des bateaux mouches SA/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 30 lipca 2014 r. przez Compagnie des bateaux mouches SA	17
2015/C 065/26	Sprawa C-505/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Münster (Niemcy) w dniu 12 listopada 2014 r. – Klausner Holz Niedersachsen GmbH/Land Nordrhein-Westfalen	18
2015/C 065/27	Sprawa C-507/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça (Portugalia) w dniu 13 listopada 2014 r. – P/M	18
2015/C 065/28	Sprawa C-515/14: Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2014 r. – Komisja Europejska/Republika Cypryjska	19
2015/C 065/29	Sprawa C-522/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 19 listopada 2014 r. – Sparkasse Allgäu/Finanzamt Kempten	20
2015/C 065/30	Sprawa C-529/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 24 listopada 2014 r. – YARA Brunsbüttel przeciwko Hauptzollamt Itzehoe	20
2015/C 065/31	Sprawa C-532/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 24 listopada 2014 r. – Toorank Productions BV, druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën	21
2015/C 065/32	Sprawa C-533/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 24 listopada 2014 r. – Toorank Productions/Staatssecretaris van Financiën	21
2015/C 065/33	Sprawa C-556/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 18 września 2014 r. w sprawie T-317/12 Holcim (Romania) SA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 1 grudnia 2014 r. przez Holcim (Romania) SA	22
2015/C 065/34	Sprawa C-561/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 5 grudnia 2014 r. – Caner Genc/Udlændingenævnet	24
2015/C 065/35	Sprawa C-575/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 2 października 2014 r. w sprawie T-340/07 RENV: Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE/Komisja Europejska, wniesione w dniu 11 grudnia 2014 r. przez Evropaïki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE	25
2015/C 065/36	Sprawa C-590/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 8 października 2014 r. w sprawie T-542/11 Alouminion/Komisja, wniesione w dniu 18 grudnia 2014 r. przez Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEL)	26
2015/C 065/37	Sprawa C-453/12: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 8 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej	27

Sąd

2015/C 065/38	Sprawa T-127/09 RENV: Wyrok Sądu z dnia 14 stycznia 2015 r. – Abdulrahim/Rada i Komisja (Przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania po uchyleniu rozstrzygnięcia — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami — Rozporządzenie (WE) nr 881/2002 — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych osoby umieszczonej w wykazie sporządzonym przez organ Narodów Zjednoczonych — Umieszczenie nazwiska tej osoby w wykazie zawartym w załączniku I do rozporządzenia nr 881/2002 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Termin do wniesienia skargi — Przekroczenie — Usprawiedliwiony błąd — Prawa podstawowe — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Prawo do poszanowania własności — Prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego)	28
---------------	---	----

2015/C 065/39	Sprawa T-667/11: Wyrok Sądu z dnia 14 stycznia 2015 r. – Veloss International i Attimedia/Parlament (Zamówienia publiczne na usługi — Świadczenie usług tłumaczenia na język grecki w Parlamencie — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Obowiązek uzasadnienia — Odpowiedzialność pozaumowna)	29
2015/C 065/40	Sprawa T-1/12: Wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2015 r. – Francja/Komisja (Pomoc państwa — Pomoc w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw — Przewidziana przez władze francuskie pomoc w celu restrukturyzacji SeaFrance SA — Podwyższenie kapitału i pożyczki udzielone SeaFrance przez SNCF — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Pojęcie pomocy państwa — Kryterium inwestora prywatnego — Wytyczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw)	29
2015/C 065/41	Sprawy połączone T-539/12 i T-150/13: Wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2015 r. – Ziegler/Komisja (Odpowiedzialność pozaumowna — Konkurencja — Rynek usług w zakresie przeprowadzek międzynarodowych w Belgii — Przeprowadzki urzędników i innych pracowników Unii — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Pozorne koszty — Zakres odpowiedzialności instytucji — Powaga rzeczy osądzonej — Obowiązek staranności — Związek przyczynowy).	30
2015/C 065/42	Sprawa T-107/13 P: Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2015 r. – Trentea/FRA. (Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Zatrudnienie — Decyzja o odrzuceniu kandydatury i powołaniu innego kandydata — Zarzut podniesiony po raz pierwszy na rozprawie — Przeinaczenie dowodów — Obowiązek uzasadnienia — Zakwestionowanie rozstrzygnięcia o kosztach)	31
2015/C 065/43	Sprawa T-195/13: Wyrok Sądu z dnia 14 stycznia 2015 r. – dm-drogerie markt/OHIM – V-Contact Kereskedelmi és Szolgáltató (CAMEA) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego CAMEA — Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy BALEA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	31
2015/C 065/44	Sprawa T-197/13: Wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2015 r. – MEM/OHIM (MONACO) [Wspólnotowy znak towarowy — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Słowny znak towarowy MONACO — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 151 ust. 1 i art. 154 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 — Częściowa odmowa przyznania ochrony].	32
2015/C 065/45	Sprawa T-406/13: Wyrok Sądu z dnia 14 stycznia 2015 r. – Gossio/Rada. (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Wybrzeżu Kości Słoniowej — Zamrożenie funduszy — Nadużycie władzy — Oczywisty błąd w ocenie — Prawa podstawowe)	32
2015/C 065/46	Sprawa T-69/14: Wyrok Sądu z dnia 14 stycznia 2015 r. – Melt Water/OHIM (MELT WATER Original) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego MELT WATER Original — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	33
2015/C 065/47	Sprawa T-70/14: Wyrok Sądu z dnia 14 stycznia 2014 r. – Melt Water/OHIM (Kształt przezroczystej butelki cylindrycznej) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego — Kształt przezroczystej butelki cylindrycznej — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	34

2015/C 065/48	Sprawa T-407/13: Postanowienie Sądu z dnia 22 grudnia 2014 r. – Al Assad/Rada (Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii — Zamrożenie funduszy — Umieszczenie jednostki w wykazach osób objętych środkami ograniczającymi — Powiązania osobiste z członkami reżimu — Prawo do obrony — Rzetelny proces — Obowiązek uzasadnienia — Ciężar dowodu — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Proporcjonalność — Prawo własności — Prawo do życia prywatnego — Powaga rzeczy osądzonej — Niedopuszczalność — Oczywista niedopuszczalność — Skarga pozbawiona podstawy prawnej)	34
2015/C 065/49	Sprawa T-768/14: Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2014 r. – ANKO/Komisja.	35
2015/C 065/50	Sprawa T-771/14: Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2014 r. – ANKO/Komisja.	36
2015/C 065/51	Sprawa T-784/14: Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2014 r. – Rumunia/Komisja	36
2015/C 065/52	Sprawa T-788/14: Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2014 r. – MPF Holdings/Komisja.	38
2015/C 065/53	Sprawa T-794/14: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2014 r. – AATC Trading/OHIM – El Corte Inglés (ALAÍA PARIS)	38
2015/C 065/54	Sprawa T-804/14: Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2014 r. – Ogrodnik/OHIM – Aviário Tropical (Tropical)	39
2015/C 065/55	Sprawa T-810/14: Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2014 r. – Republika Portugalska/Komisja Europejska	40
2015/C 065/56	Sprawa T-813/14: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2014 r. – Liu/OHIM – DSN Marketing (Etui na komputery przenośne).	40
2015/C 065/57	Sprawa T-815/14: Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2014 r. – Closet Clothing/OHIM – Closed Holding (CLOSET)	41
2015/C 065/58	Sprawa T-818/14: Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2014 r. – BSCA/Komisja	42
2015/C 065/59	Sprawa T-820/14: Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2014 r. – Delta Group agroalimentare/Komisja	43
2015/C 065/60	Sprawa T-821/14: Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2014 r. – Pollo Delta di Scabin Giancarlo e C./Komisja	44
2015/C 065/61	Sprawa T-824/14: Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2014 r. – Eveready Battery Company/OHIM – Hussain i inni (POWER EDGE)	45
2015/C 065/62	Sprawa T-825/14: Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2014 r. – IREPA/Komisja i Trybunał Obrachunkowy	45
2015/C 065/63	Sprawa T-826/14: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2014 r. – Hiszpania/Komisja	47
2015/C 065/64	Sprawa T-828/14: Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2014 r. – Antrax It/OHIM – Vasco Group (grzejniki promiennikowe)	47
2015/C 065/65	Sprawa T-829/14: Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2014 r. – Antrax It/OHIM – Vasco Group (grzejniki promiennikowe)	48
2015/C 065/66	Sprawa T-839/14: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2014 r. – Alnapharm/OHIM – Novartis (Alrexil)	49
2015/C 065/67	Sprawa T-840/14: Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2014 r. – International Gaming Projects/OHIM – British Sky Broadcasting Group (Sky BONUS).	50

2015/C 065/68	Sprawa T-842/14: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2014 r. – Airpressure Bodyforming/OHIM (Slim legs by airpressure bodyforming).	50
2015/C 065/69	Sprawa T-844/14: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2014 r. – GRE/OHIM (Mark 1).	51
2015/C 065/70	Sprawa T-846/14: Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2014 r. – Spokey/OHIM – Leder Jaeger (SPOKEY).	52
2015/C 065/71	Sprawa T-2/15: Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2015 r. – Ipatau/Rada	52
2015/C 065/72	Sprawa T-3/15: Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2015 r. – K-Swiss/OHIM (Równoległe paski na bucie).	53
2015/C 065/73	Sprawa T-4/15: Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2015 r. – Beiersdorf/OHIM (Q10)	53
	Sąd do spraw Służby Publicznej	
2015/C 065/74	Sprawa F-140/14: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2014 r. – ZZ/Komisja	55

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ**Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej***

(2015/C 065/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 56 z 16.2.2015

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 46 z 9.2.2015

Dz.U. C 34 z 2.2.2015

Dz.U. C 26 z 26.1.2015

Dz.U. C 16 z 19.1.2015

Dz.U. C 7 z 12.1.2015

Dz.U. C 462 z 22.12.2014

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Opinia Trybunału (w pełnym składzie) z dnia 18 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska**(Opinia 2/13) ⁽¹⁾****(Opinia wydana na podstawie art. 218 ust. 11 TFUE — Projekt umowy międzynarodowej — Przystąpienie Unii Europejskiej do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności — Zgodność wspomnianego projektu z traktatami UE i FUE)**

(2015/C 065/02)

Język postępowania: wszystkie języki urzędowe

Strona przedstawiająca wniosek

Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Romero Requena, H. Krämer, C. Ladenburger i B. Smulders, pełnomocnicy)

Sentencja

Porozumienie w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności nie jest zgodne z art. 6 ust. 2 TUE ani z Protokołem (nr 8) dotyczącym artykułu 6 ustęp 2 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie przystąpienia Unii do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. – Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej/Rada Unii Europejskiej**(Sprawa C-81/13) ⁽¹⁾****(Skarga o stwierdzenie nieważności — Koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego — Układ stowarzyszeniowy EWG—Turcja — Decyzja Rady w sprawie stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia — Wybór podstawy prawnej — Artykuł 48 TFUE — Artykuł 79 ust. 2 lit. b) TFUE — Artykuł 217 TFUE)**

(2015/C 065/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: M. Holt, C. Murrell, E. Jenkinson, S. Behzadi-Spencer, pełnomocnicy, wspierani przez A. Dashwooda, QC)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Irlandia (przedstawiciele: L. Williams, pełnomocnik, wspierana przez N. Traversa, BL)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: E. Finnegan i M. Chavier, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Aresu, J. Enegren i S. Pardo Quintillán, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Irlandia i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 114 z 20.4.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Staatssecretaris van Financiën/X

(Sprawa C-87/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy — Podatnik niebędący rezydentem — Możliwość odliczenia wydatków związanych z zabytkiem wykorzystywanym na cele własne — Brak możliwości odliczenia w zakresie dotyczącym zabytku jedynie z tego względu, że nie jest on chroniony w państwie opodatkowania, chociaż jest chroniony w państwie zamieszkania)

(2015/C 065/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: X

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego zastrzegającym w imię ochrony krajowego dziedzictwa kulturowego i historycznego możliwość odliczenia wydatków związanych z zabytkami chronionymi jedynie dla właścicieli zabytków położonych na jego terytorium, o ile możliwość ta przysługuje właścicielom zabytków mogących podlegać dziedzictwu kulturowemu i historycznemu tego państwa członkowskiego, mimo że zabytki te położone są na terytorium innego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 18.05.2013.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Staatssecretaris van Financiën/Schoenimport „Italmoda” Mariano Previti vof (C-131/13), Turbu.com BV (C-163/13), Turbu.com Mobile Phone’s BV (C-164/13)/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawy połączone C-131/13, C-163/13 i C-164/13) ⁽¹⁾

(Odesłania prejudycjalne — Podatek VAT — Szósta dyrektywa — Przepisy przejściowe dotyczące handlu między państwami członkowskimi — Towary wysłane lub transportowane wewnątrz Wspólnoty — Oszustwo popełnione w państwie członkowskim przeznaczenia — Uwzględnienie oszustwa w państwie członkowskim wysyłki — Odmowa praw do odliczenia, zwolnienia lub zwrotu — Brak przepisów prawa krajowego)

(2015/C 065/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Staatssecretaris van Financiën (C-131/13), Turbu.com BV (C-163/13), Turbu.com Mobile Phone’s BV (C-164/13)

Strony pozwane: Schoenimport „Italmoda” Mariano Previti vof (C-131/13), Staatssecretaris van Financiën (C-163/13 i C-164/13)

Sentencja

- 1) Pytania prejudycjalne przedstawione przez Hoge Raad der Nederlanden w sprawach C-163/13 i C-164/13 są niedopuszczalne.
- 2) Szóstą dyrektywę Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienioną dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r. należy interpretować w ten sposób, że krajowe organy i sądy powinny odmówić podatnikowi, w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej, skorzystania z praw do odliczenia, zwolnienia lub zwrotu podatku od wartości dodanej, nawet w braku przepisów prawa krajowego przewidujących taką odmowę, gdy w oparciu o obiektywne okoliczności zostało stwierdzone, że ów podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć, iż poprzez transakcję powoływaną dla uzasadnienia danego prawa bierze udział w oszustwie w zakresie podatku od wartości dodanej popełnionym w ramach łańcucha dostaw.
- 3) Szóstą dyrektywę 77/388, zmienioną dyrektywą 95/7, należy interpretować w ten sposób, że podatnikowi, który wiedział lub powinien był wiedzieć, iż poprzez transakcję powoływaną dla uzasadnienia praw do odliczenia, zwolnienia lub zwrotu podatku od wartości dodanej uczestniczył w oszustwie w zakresie podatku od wartości dodanej popełnionym w ramach łańcucha dostaw, można odmówić skorzystania z tych praw niezależnie od okoliczności, że oszustwo to zostało popełnione w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym złożono wniosek o skorzystanie z owych praw, a ów podatnik spełnił w tym ostatnim państwie członkowskim formalne przesłanki określone w krajowych przepisach prawnych w celu skorzystania z rzeczonych praw.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 15.6.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Staatssecretaris van Economische Zaken, Staatssecretaris van Financiën/Q

(Sprawa C-133/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ kapitału — Przepisy podatkowe — Podatek od darowizn — Ulga podatkowa dla „posiadłości ziemskiej” — Brak ulgi podatkowej dla posiadłości położonej na terytorium innego państwa członkowskiego)

(2015/C 065/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Economische Zaken, Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Q

Sentencja

Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on ustawodawstwu państwa członkowskiego, takiemu jak to będące przedmiotem postępowania głównego, na mocy którego skorzystanie z ulgi podatkowej w zakresie podatku od darowizn w odniesieniu do pewnych nieruchomości, które podlegają ochronie ze względu na ich przynależność do krajowego dziedzictwa kulturowego i historycznego, jest ograniczone do tych nieruchomości, które są położone na terytorium tego państwa członkowskiego, pod warunkiem że skorzystanie z tej ulgi nie jest wyłączone w odniesieniu do nieruchomości, które mogą stanowić część dziedzictwa kulturowego i historycznego tego państwa członkowskiego, mimo że znajdują się na terytorium innego państwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 15.6.2013.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) – Zjednoczone Królestwo] – The Queen, na wniosek: Seana Ambrose’a McCarthy’ego, Heleny Patricii McCarthy Rodriguez, Natashy Caley McCarthy Rodriguez/ Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-202/13) ⁽¹⁾

[Obywatelstwo Unii Europejskiej — Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo obywateli Unii i członków ich rodziny do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państwa członkowskiego — Prawo wjazdu — Obywatel państwa trzeciego, członek rodziny obywatela Unii posiadający kartę pobytu wydaną przez państwo członkowskie — Ustawodawstwo krajowe uzależniające wjazd na terytorium krajowe od uprzedniego uzyskania zezwolenia na wjazd — Artykuł 35 dyrektywy 2004/38/WE — Artykuł 1 protokołu (nr 20) w sprawie stosowania niektórych aspektów artykułu 26 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii]

(2015/C 065/07)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Queen, na wniosek: Seana Ambrose’a McCarthy’ego, Heleny Patricii McCarthy Rodriguez, Natashy Caley McCarthy Rodriguez

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Sentencja

Zarówno art. 35 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, jak i art. 1 protokołu (nr 20) w sprawie stosowania niektórych aspektów artykułu 26 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii należy interpretować w ten sposób, że nie pozwalają one państwu członkowskiemu – w ramach realizowania celu prewencji ogólnej – na nałożenie na członków rodziny obywatela Unii Europejskiej, którzy nie mają obywatelstwa państwa członkowskiego, ale posiadają ważną kartę pobytu wydaną na podstawie art. 10 dyrektywy 2004/38 przez organy innego państwa członkowskiego, obowiązku posiadania – zgodnie z prawem krajowym – zezwolenia na wjazd, takiego jak zezwolenie rodzinne EOG (Europejski Obszar Gospodarczy), do celów wjazdu na jego terytorium.

(¹) Dz.U. C 189 z 29.6.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel – Belgia) – LVP NV/Belgische Staat

(Sprawa C-306/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólna organizacja rynków — Banany — Uregulowania dotyczące przywozu — Mające zastosowanie stawki celne)

(2015/C 065/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LVP NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Sentencja

Postanowienia Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994, który zawarty jest w załączniku 1 A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO), podpisanego w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r. i zatwierdzonego decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994), nie mogą stworzyć w odniesieniu do jednostek praw, na które mogą się one powoływać bezpośrednio przed sądem krajowym, aby sprzeciwić się stosowaniu określonej w art. 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1964/2005 z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie stawek celnych w odniesieniu do bananów stawki celnej wynoszącej 176 EUR za tonę.

(¹) Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Retten i Kolding, Civilretten – Dania) – FOA, działający w imieniu Karstena Kaltofta/Kommunernes Landsforening (KL), działający w imieniu Billund Kommune

(Sprawa C-354/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Zwolnienie — Przyczyna — Otyłość pracownika — Ogólna zasada niedyskryminacji ze względu na otyłość — Brak — Dyrektywa 2000/78/WE — Równe traktowanie w zakresie zatrudnienia i pracy — Zakaz wszelkich form dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność — Istnienie niepełnosprawności)

(2015/C 065/09)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Retten i Kolding, Civilretten

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FOA, działający w imieniu Karstena Kaltofta

Strona pozwana: Kommunernes Landsforening (KL), działający w imieniu Billund Kommune

Sentencja

- 1) Wykładni prawa Unii należy dokonywać w ten sposób, że w kontekście zatrudnienia i pracy nie ustanawia ono ogólnej zasady niedyskryminacji ze względu na otyłość jako taką.
- 2) Wykładni dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że otyłość pracownika stanowi niepełnosprawność w rozumieniu tej dyrektywy, jeżeli stan ten powoduje ograniczenia wynikające w szczególności z trwałego osłabienia funkcji fizycznych, umysłowych lub psychicznych, które w oddziaływaniu z różnymi barierami mogą utrudniać danej osobie pełny i skuteczny udział w życiu zawodowym na równi z innymi pracownikami. Do sądu krajowego należy ocena, czy przesłanki te są spełnione w zawisłej przed nim sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 31.08.2013.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) – Zjednoczone Królestwo) – International Stem Cell Corporation/Comptroller General of Patents, Designs and Trade Marks

(Sprawa C-364/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 98/44/WE — Artykuł 6 ust. 2 lit. c) — Ochrona prawna wynalazków biotechnologicznych — Aktywacja w drodze partenogenezy oocytów — Uzyskiwanie ludzkich zarodkowych komórek macierzystych — Zdolność patentowa — Wyłączenie „wykorzystywania embrionów ludzkich do celów przemysłowych lub handlowych” — Pojęcia „embrionu ludzkiego” i „organizmu mogącego zapoczątkować proces rozwoju jednostki ludzkiej”)

(2015/C 065/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: International Stem Cell Corporation

Strona pozwana: Comptroller General of Patents, Designs and Trade Marks

Sentencja

Artykuł 6 ust. 2 lit. c) dyrektywy 98/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 1998 r. w sprawie ochrony prawnej wynalazków biotechnologicznych powinien być interpretowany w ten sposób, że niezapłodniona ludzka komórka jajowa, która w drodze partenogenezy została pobudzona do podziału i rozwoju, nie stanowi „embrionu ludzkiego” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli w świetle aktualnej wiedzy naukowej nie ma ona jako taka wrodzonej zdolności rozwinięcia się w jednostkę ludzką, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf, Amtsgericht Karlsruhe – Niemcy) – Sophia Marie Nicole Sanders, reprezentowana przez Mariannę Sanders/David Verhaegen (C-400/13), Barbara Huber/Manfred Huber (C-408/13)

(Sprawy połączone C-400/13 i C-408/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Współpraca w sprawach cywilnych — Rozporządzenie nr 4/2009 — Artykuł 3 — Właściwość do orzekania w przedmiocie powództwa dotyczącego zobowiązania alimentacyjnego skierowanego przeciwko osobie, która ma miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim — Przepisy krajowe ustanawiające koncentrację właściwości)

(2015/C 065/11)

Język postępowania: niemiecki

Sądy odsyłające

Amtsgericht Düsseldorf, Amtsgericht Karlsruhe

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sophia Marie Nicole Sanders, reprezentowana przez Mariannę Sanders (C-400/13), Barbara Huber (C-408/13)

Strona pozwana: David Verhaegen (C-400/13), Manfred Huber (C-408/13)

Sentencja

Artykuł 3 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniach głównych, który ustanawia koncentrację właściwości sądowej w zakresie transgranicznych zobowiązań alimentacyjnych na rzecz sądu pierwszej instancji właściwego dla siedziby sądu odwoławczego, z wyjątkiem sytuacji, gdy ten przepis krajowy przyczynia się do wdrożenia celu polegającego na prawidłowym administrowaniu wymiarem sprawiedliwości oraz chroni interes wierzycieli alimentacyjnych, ułatwiając jednocześnie skuteczne dochodzenie takich należności, co powinny jednak ustalić sądy odsyłające.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 21.9.2013.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Parker Hannifin Manufacturing Srl, dawniej Parker ITR Srl, Parker-Hannifin Corp.

(Sprawa C-434/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek przewodów morskich — Następstwo podmiotów prawnych — Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia — Obniżenie grzywny przez Sąd — Nieograniczone prawo orzekania)

(2015/C 065/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Noë, V. Bottka i R. Sauer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Parker Hannifin Manufacturing Srl, dawniej Parker ITR Srl, Parker-Hannifin Corp. (przedstawiciele: F. Amato, F. Marchini Càmia i B. Amory, adwokaci)

Sentencja

- 1) Punkty 1–3 sentencji wydanego przez Sąd Unii Europejskiej wyroku Parker ITR i Parker-Hannifin/Komisja (T-146/09, EU: T:2013:258) zostają uchylone.
- 2) Sprawa zostaje skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej, aby orzekł on w przedmiocie zasadności skargi.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 26.10.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d’instance d’Orléans – Francja) – CA Consumer Finance/ Ingrid Bakkaus, Charline Bonato, z domu Savary, Florian Bonato

(Sprawa C-449/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Ochrona konsumentów — Kredyt konsumencki — Dyrektywa 2008/48/WE — Obowiązek udzielenia informacji przed zawarciem umowy — Obowiązek sprawdzenia zdolności kredytowej kredytobiorcy — Ciężar dowodu — Środki dowodowe)

(2015/C 065/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d’instance d’Orléans

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CA Consumer Finance

Strona pozwana: Ingrid Bakkaus, Charline Bonato, z domu Savary, Florian Bonato

Sentencja

- 1) Przepisy dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że:

— po pierwsze, stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi ciężar dowodu w zakresie niewykonania obowiązków przewidzianych w art. 5 i 8 dyrektywy 2008/48 spoczywa na konsumentach oraz

- po drugie, stoją one na przeszkodzie stwierdzeniu przez sąd, że ze względu na standardowe postanowienie umowne konsument uznał pełne i prawidłowe wykonanie obowiązków przedumownych ciążących na kredytodawcy, które to postanowienie prowadzi w ten sposób do odwrócenia ciężaru dowodu wykonania wspomnianych obowiązków, zagrażając tym samym skuteczności praw przyznanych dyrektywą 2008/48.
- 2) Artykuł 8 ust. 1 dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, że po pierwsze, nie stoi on na przeszkodzie temu, by ocena zdolności kredytowej konsumenta była dokonywana jedynie na podstawie informacji przedstawionych przez niego samego, pod warunkiem że owe informacje są w wystarczającej ilości i że zwykle oświadczenia konsumenta są poparte dokumentami poświadczającymi, a po drugie, nie wymaga on od kredytodawcy przeprowadzania systematycznych weryfikacji informacji udzielonych przez konsumenta.
- 3) Artykuł 5 ust. 6 dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, że wprawdzie nie stoi on na przeszkodzie temu, by kredytodawca udzielił konsumentowi odpowiednich wyjaśnień przed dokonaniem oceny sytuacji finansowej oraz potrzeb konsumenta, ale może okazać się, że ocena zdolności kredytowej konsumenta rodzi konieczność dostosowania odpowiednich wyjaśnień udzielonych konsumentowi, które to wyjaśnienia powinny zostać mu przekazane we właściwym czasie, przed podpisaniem umowy o kredyt, jednak bez konieczności sporządzania szczególnego dokumentu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 26.10.2013.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Generali-Providencia Biztosító Zrt/Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottság

(Sprawa C-470/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Zamówienia nieosiągające progu przewidzianego przez dyrektywę 2004/18/WE — Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Stosowanie — Określony interes transgraniczny — Powody wykluczenia podmiotu gospodarczego, — który dopuścił się naruszenia krajowych przepisów z zakresu konkurencji stwierdzonego wyrokiem wydanym przed upływem pięciu lat — Dopuszczalność — Proporcjonalność)

(2015/C 065/14)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Generali-Providencia Biztosító Zrt

Strona pozwana: Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottság

Sentencja

Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE nie sprzeciwiają się stosowaniu uregulowania krajowego wykluczającego z uczestnictwa w postępowaniu przetargowym podmiot gospodarczy, który popełnił wykroczenie w świetle prawa konkurencji stwierdzone orzeczeniem sądu mającym powagę rzeczy osądzonej, za które to wykroczenie nałożona została na niego grzywna.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 14.12.2013.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundessozialgericht – Niemcy) – Walter Larcher/Deutsche Rentenversicherung Bayern Süd

(Sprawa C-523/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Artykuł 45 TFUE — Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 — Świadczenia emerytalne — Zasada niedyskryminacji — Pracownik zatrudniony w państwie członkowskim w ramach systemu stopniowego przechodzenia na emeryturę poprzez skrócenie czasu pracy — Uwzględnienie w celu przyznania prawa do emerytury w innym państwie członkowskim)

(2015/C 065/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundessozialgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Walter Larcher

Strona pozwana: Deutsche Rentenversicherung Bayern Süd

Sentencja

- 1) Zasada równego traktowania ustanowiona w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (EWG) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. L 28, s. 1), zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. stoi na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, który uzależnia przyznanie prawa do emerytury po okresie zatrudnienia w systemie stopniowego przechodzenia na emeryturę poprzez skrócenie czasu pracy od tego, czy owo zatrudnienie w ramach tego systemu odbyło się wyłącznie na podstawie przepisów krajowych tego państwa członkowskiego.
- 2) Wykładni zasady równego traktowania ustanowionej w art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem nr 118/97, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 należy dokonywać w ten sposób, że w celu uznania w państwie członkowskim okresów zatrudnienia w systemie stopniowego przechodzenia na emeryturę poprzez skrócenie czasu pracy przepracowanych zgodnie z ustawodawstwem innego państwa członkowskiego, należy przeprowadzić analizę porównawczą ustawowych przesłanek instytucji stopniowego przechodzenia na emeryturę poprzez skrócenie czasu pracy obowiązujących w obu tych państwach członkowskich, aby ustalić, z uwzględnieniem okoliczności każdego konkretnego przypadku, czy stwierdzone różnice mogą zagrozić realizacji prawnie uzasadnionych celów zamierzonych w ustawodawstwie pierwszego z tych państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 25.1.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle – Belgia) – Mohamed M'Bodj/État belge

(Sprawa C-542/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 19 ust. 2 — Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej — Osoba kwalifikująca się do ochrony uzupełniającej — Artykuł 15 lit. b) — Tortury lub niehumanitarne lub poniżające traktowanie lub karanie wnioskodawcy w państwie pochodzenia — Artykuł 3 — Bardziej korzystne przepisy — Wnioskodawca cierpiący na poważną chorobę — Brak odpowiedniego leczenia dostępnego w państwie pochodzenia — Artykuł 28 — Opieka społeczna — Artykuł 29 — Opieka zdrowotna)

(2015/C 065/16)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour constitutionnelle

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mohamed M'Bodj

Strona pozwana: État belge

Sentencja

Artykuły 28 i 29 dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony w związku z art. 2 lit. e), art. 3, 15 i 18 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie jest zobowiązane do umożliwienia korzystania z opieki społecznej i opieki zdrowotnej, przewidzianych przez te artykuły, obywatelowi państwa trzeciego uprawnionemu do przebywania na terytorium tego państwa członkowskiego na podstawie ustawodawstwa krajowego – takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym – przewidującego udzielenie zezwolenia na pobyt we wspomnianym państwie członkowskim cudzoziemcowi, który cierpi na chorobę stanowiącą rzeczywiste ryzyko dla jego życia lub nienaruszalności cielesnej lub rzeczywiste ryzyko niehumanitarnego lub poniżającego traktowania, w przypadku gdy brak jest odpowiedniego leczenia w państwie pochodzenia tego cudzoziemca lub w państwie trzecim, w którym przebywał uprzednio, jeżeli nie chodzi o celowe pozbawienie wspomnianego cudzoziemca opieki w tymże państwie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 14.12.2013.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Cagliari – Włochy) – Società Edilizia Turistica Alberghiera Residenziale (SETAR)/Comune di Quartu S. Elena

(Sprawa C-551/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2008/98/WE — Artykuł 15 — Gospodarowanie odpadami — Możliwość samodzielnego przetwarzania odpadów przez ich wytwórcę — Krajowa ustawa transponująca, która została uchwalona, ale nie weszła jeszcze w życie — Upływ terminu transpozycji — Bezpośrednia skuteczność)

(2015/C 065/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Provinciale di Cagliari

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Società Edilizia Turistica Alberghiera Residenziale (SETAR)

Strona pozwana: Comune di Quartu S. Elena

Sentencja

Prawo Unii i dyrektywę 2008/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającą niektóre dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to, którego dotyczy postępowanie główne, które to uregulowanie transponuje przepis tej dyrektywy, ale jego wejście w życie jest uzależnione od przyjęcia późniejszego aktu krajowego, jeżeli to wejście w życie następuje po upływie terminu transpozycji ustalonego w tej dyrektywie.

Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2008/98 w związku z jej art. 4 i 13 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które nie przewiduje, by wytwórca odpadów lub ich posiadacz miał możliwość samodzielnego ich unieszkodliwiania, tak by był zwolniony z podatku komunalnego na unieszkodliwianie odpadów, o ile ustawodawstwo to odpowiada wymogom zasady proporcjonalności.

(¹) Dz.U. C 377 z 21.12.2013.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Bruxelles – Belgia) – Centre public d’action sociale d’Ottignies-Louvain-La-Neuve/Moussa Abdida

(Sprawa C-562/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 19 ust. 2 i art. 47 — Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej — Osoba kwalifikująca się do ochrony uzupełniającej — Artykuł 15 lit. b) — Tortury lub niehumanitarne lub poniżające traktowanie lub karanie wnioskodawcy w państwie pochodzenia — Artykuł 3 — Bardziej korzystne przepisy — Wnioskodawca cierpiący na poważną chorobę — Brak odpowiedniego leczenia dostępnego w państwie pochodzenia — Dyrektywa 2008/115/WE — Powrót nielegalnie przebywających obywateli państwa trzeciego — Artykuł 13 — Sądowy środek odwoławczy o skutku zawieszającym — Artykuł 14 — Gwarancje w oczekiwaniu na powrót — Podstawowe warunki bytowe)

(2015/C 065/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour du travail de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Centre public d’action sociale d’Ottignies-Louvain-La-Neuve

Strona pozwana: Moussa Abdida

Sentencja

Artykuły 5 i 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w związku z art. 19 ust. 2 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 14 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu:

— które nie nadaje skutku zawieszającego środkowi odwoławczemu wniesionemu od decyzji nakazującej obywatelowi państwa trzeciego cierpiącemu na poważną chorobę opuszczenie terytorium państwa członkowskiego, gdy wykonanie tej decyzji może narazić tego obywatela państwa trzeciego na poważne ryzyko ciężkiego i nieodwracalnego pogorszenia stanu zdrowia, oraz

- które nie przewiduje zapewnienia, tak dalece, jak to możliwe, zaspokojenia podstawowych warunków bytowych wspomnianego obywatela państwa trzeciego, w celu zagwarantowania, by opieka zdrowotna w nagłych wypadkach i leczenie chorób w podstawowym zakresie mogły rzeczywiście być realizowane, przez okres, na jaki to państwo członkowskie jest zobowiązane wstrzymać wydalenie tegoż obywatela państwa trzeciego w następstwie skorzystania z tego środka odwoławczego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 11.1.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Azienda Ospedaliero-Universitaria di Careggi-Firenze/Data Medical Service srl

(Sprawa C-568/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 92/50/EWG — Artykuł 1 lit. c) i art. 37 — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 1 ust. 8 akapit pierwszy i art. 55 — Pojęcia „usługodawcy” i „wykonawcy” — Uniwersytecka publiczna placówka szpitalna — Placówka posiadająca osobowość prawną oraz autonomię w zakresie działalności gospodarczej i organizacji — Działalność o zasadniczo niezarobkowym charakterze — Instytucjonalny cel obejmujący świadczenie usług opieki zdrowotnej — Możliwość oferowania analogicznych usług na rynku — Dopuszczenie do udziału w postępowaniu w sprawie udzielenia zamówienia publicznego]

(2015/C 065/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Azienda Ospedaliero-Universitaria di Careggi-Firenze

Strona pozwana: Data Medical Service srl

Sentencja

- 1) Artykuł 1 lit. c) dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi sprzeciwia się przepisom krajowym, które wykluczają udział publicznej placówki szpitalnej, takiej jak będąca przedmiotem postępowania głównego, w postępowaniach w sprawie udzielania zamówień publicznych z uwagi na jej status publicznej jednostki gospodarczej, jeżeli i w zakresie w jakim placówka ta może działać na rynku zgodnie ze swoimi instytucjonalnymi i statutowymi celami.
- 2) Przepisy dyrektywy 92/50, a w szczególności ogólne zasady wolnej konkurencji, niedyskryminacji i proporcjonalności, które leżą u podstaw tej dyrektywy, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym zezwalającym na to, by publiczna placówka szpitalna, taka jak będąca przedmiotem postępowania głównego, uczestniczyła w przetargu i przedłożyła ofertę, z którą nie można konkurować z uwagi na finansowanie ze środków publicznych, z którego placówka ta korzysta. Jednakże w ramach badania rażąco niskiej ceny oferty na podstawie art. 37 tej dyrektywy instytucja zamawiająca może uwzględnić finansowanie ze środków publicznych, z którego korzysta taka placówka w związku z możliwością odrzucenia tej oferty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 22.2.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Somalische Vereniging Amsterdam en Omgeving (Somvao)/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-599/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Artykuł 4 — Budżet ogólny Unii — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1605/2002 — Artykuł 53b ust. 2 — Decyzja 2004/904/WE — Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców na okres 2005 – 2010 — Artykuł 25 ust. 2 — Podstawa prawna obowiązku odzyskania dotacji w wypadku nieprawidłowości]

(2015/C 065/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Somalische Vereniging Amsterdam en Omgeving (Somvao)

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Sentencja

Artykuł 53b ust. 2 lit. c) rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1995/2006 z dnia 13 grudnia 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że w wypadku braku podstawy prawnej wynikającej z prawa wewnętrznego przepis ten dostarcza podstawy prawnej dla decyzji władz krajowych zmieniającej, na niekorzyść beneficjenta, kwotę dotacji przyznanej z Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców, w ramach podziału zarządzania pomiędzy Komisją Europejską a państwami członkowskimi i zarządzającej odzyskanie od tego beneficjenta części owej kwoty. Do sądu odsyłającego należy ocena, czy – biorąc pod uwagę zachowanie zarówno beneficjenta dotacji, jak i administracji krajowej – zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, takie jak są rozumiane w prawie Unii, były przestrzegane w odniesieniu do żądania zwrotu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 25.1.2014.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-639/13) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/112/WE — Podatek VAT — Stawka obniżona — Artykuły przeznaczone na cele ochrony przeciwpożarowej)

(2015/C 065/21)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Lozano Palacios i M. Owsiany-Hornung, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Poprzez zastosowanie obniżonej stawki podatku od wartości dodanej do dostaw towarów przeznaczonych na cele ochrony przeciwpożarowej wymienionych w załączniku nr 3 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 96–98 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy.

2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 45 z 15.2.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-640/13) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zwrot podatków pobranych nienależnie w świetle prawa Unii — Przepisy krajowe — Skrócenie z mocą wsteczną terminu przedawnienia mających zastosowanie środków zaskarżenia — Zasada skuteczności — Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań)

(2015/C 065/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciel: J. Beeko, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Przyjmując uregulowanie prawne takie jak art. 107 Finance Act 2007 (ustawy o finansach z 2007 r.), które ogranicza ze skutkiem wstecznym i bez wcześniejszej zapowiedzi ani systemu przejściowego prawo podatników do odzyskania podatków pobranych z naruszeniem prawa Unii, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na tym państwie na mocy art. 4 ust. 3 TUE.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 15.3.2014.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 11 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal de Viseu – Portugalia) – Agrocaramulo – Empreendimentos Agro-Pecuários do Caramulo SA/Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP (IFAP)

(Sprawa C-70/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (EWG) nr 3846/87 — Rolnictwo — Wspólna organizacja rynków — Refundacje wywozowe — Mięso drobiowe — Kury nioski po ustaniu nieśności — Nomenklatura produktów rolnych do celów refundacji wywozowych — Klasyfikacja)

(2015/C 065/23)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Administrativo e Fiscal de Viseu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agrocaramulo – Empreendimentos Agro-Pecuários do Caramulo SA

Strona pozwana: Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas, IP (IFAP)

Sentencja

Załącznik I do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3846/87 z dnia 17 grudnia 1987 r. ustanawiającego nomenklaturę produktów rolnych do celów refundacji wywozowych, ostatnio zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2091/2005 z dnia 15 grudnia 2005 r. należy interpretować w ten sposób, że kury nioski, w przypadku których uboju dokonano pod koniec okresu nieśności, podczas gdy ich szkielet był już całkowicie skostniały, zwane „kurami nioskami po ustaniu nieśności”, nie są objęte pozycją „Pozostałe” w ramach kodów produktu 0207 12 10 9900 i 0207 12 90 9190, wskazanych w tym załączniku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 135 z 5.5.2014.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 11 grudnia 2014 r. – *Federación Nacional de Empresarios de Minas de Carbón (Carbunión)/Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska*

(Sprawa C-99/14 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Decyzja 2010/787/UE — Pomoc ułatwiająca zamykanie niekonkurencyjnych kopalń węgla — Przesłanki uznania tej pomocy za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem)

(2015/C 065/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: *Federación Nacional de Empresarios de Minas de Carbón (Carbunión)* (przedstawiciele: K. Dasai, solicitor, i S. Ciscal de Ugarte, abogada)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: F. Florindo Gijón i P. Mahnič Bruni, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, É. Gippini Fournier i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) *Federación Nacional de Empresarios de Minas de Carbón (Carbunión)* zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 14.4.2014.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 21 maja 2014 r. w sprawie T-553/12 *Compagnie des bateaux mouches SA/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)*, wniesione w dniu 30 lipca 2014 r. przez *Compagnie des bateaux mouches SA*

(Sprawa C-368/14 P)

(2015/C 065/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: *Compagnie des bateaux mouches SA* (przedstawiciel: adwokat E. Piwnica)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Postanowieniem Trybunału (szósta izba) z dnia 11 grudnia 2014 r. Trybunał oddalił odwołanie i obciążył *Compagnie des bateaux mouches SA* kosztami postępowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Münster (Niemcy) w dniu 12 listopada 2014 r. – Klausner Holz Niedersachsen GmbH/Land Nordrhein-Westfalen

(Sprawa C-505/14)

(2015/C 065/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Münster

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Klausner Holz Niedersachsen GmbH

Strona pozwana: Land Nordrhein-Westfalen

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo europejskie, a w szczególności art. 107 i 108 TFUE (względnie art. 87 i 88 WE) i zasada skuteczności, wymaga, by w sprawie cywilnej dotyczącej wykonania umowy cywilnoprawnej przyznającej pomoc państwa nie został uwzględniony wydany w tej samej sprawie prawomocny cywilny wyrok deklaratoryjny, który potwierdza dalsze obowiązywanie tej umowy cywilnoprawnej bez rozpatrzenia kwestii zgodności z prawem pomocy państwa, jeżeli prawo krajowe nie daje innej możliwości, by zapobiec wykonaniu umowy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça (Portugalia) w dniu 13 listopada 2014 r. – P/M

(Sprawa C-507/14)

(2015/C 065/27)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal de Justiça

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: P

Strona pozwana: M

Pytania prejudycjalne

Jeżeli w jednym państwie członkowskim wszczęto postępowanie dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej, i istnieje inne postępowanie, dotyczące tego samego roszczenia i podstawy roszczenia, w przypadku którego to postępowania powództwo zostało wniesione wcześniej w innym państwie członkowskim, przy czym postępowanie to zostało w międzyczasie zawieszono z inicjatywy właściwej strony powodowej, i w postępowaniu tym pozwanemu nie doręczono pozwu, pozwany nie wiedział o tym postępowaniu i nie doszło w tym postępowaniu jakiegokolwiek interwencji, a zawieszenie to, które utrzymywało się, gdy postępowanie wymienione jako pierwsze, zostało wszczęte przez pozwanego z zawieszono postępowania, można uznać w świetle postanowień art. 16 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003⁽¹⁾ i dla celów zastosowania art. 19 ust. 2 tego rozporządzenia, że postępowanie, w którym takie zawieszenie miało miejsce, zostało wszczęte wcześniej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2014 r. – Komisja Europejska/Republika Cypryjska**(Sprawa C-515/14)**

(2015/C 065/28)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Tserepa-Lacombe i D. Martin)

Strona pozwana: Republika Cypryjska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 45 i 48 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, ponieważ nie usunęła ze skutkiem wstecznym od dnia 1 maja 2004 r. kryterium wieku zawartego w art. 27 ustawy o przejściu na emeryturę [L. 97(I)97], które to kryterium powoduje niezgodność tegoż artykułu z wymienionymi powyżej postanowieniami, gdyż powstrzymuje pracowników od opuszczenia własnego kraju w celu podjęcia pracy najemnej w innym państwie członkowskim lub w instytucji Unii Europejskiej bądź w innej organizacji międzynarodowej oraz z tego względu, że wiąże się ono z nierównym traktowaniem pracowników migrujących, w tym tych, którzy są zatrudnieni w instytucjach Unii Europejskiej lub w innej organizacji międzynarodowej, i urzędników publicznych, którzy wykonywali swoją działalność wyłącznie na Cyprze;
- obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Europejska wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 45 i 48 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, ponieważ nie usunęła ze skutkiem wstecznym od dnia 1 maja 2004 r. kryterium wieku zawartego w art. 27 ustawy L. 97(I) 97, które to kryterium powoduje niezgodność tegoż artykułu z wymienionymi powyżej postanowieniami, gdyż powstrzymuje pracowników od opuszczenia własnego kraju w celu podjęcia pracy najemnej w innym państwie członkowskim lub w instytucji Unii Europejskiej bądź w innej organizacji międzynarodowej oraz z tego względu, że wiąże się ono z nierównym traktowaniem pracowników migrujących, w tym tych, którzy są zatrudnieni w instytucjach Unii Europejskiej, i urzędników publicznych, którzy wykonywali swoją działalność wyłącznie na Cyprze. Ustawodawstwo cypryjskie, zwłaszcza art. 27 ustawy o przejściu na emeryturę [L. 97(I)97], wprowadza nierówne traktowanie urzędników administracji krajowej i urzędników, którzy pracują w organizacjach międzynarodowych innego państwa członkowskiego lub w Unii Europejskiej, ponieważ tylko pracownicy, którzy wykonywali swoją działalność wyłącznie na Cyprze, mogą w przypadku przejścia na emeryturę z administracji publicznej powołać się na art. 24 i 25 spornej ustawy i zachować swoje uprawnienia emerytalne, nawet jeśli nie spełniają oni kryterium wieku 45 lub 48 lat. Natomiast pracownicy, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przepływu, nie mogą powołać się na wspomniane artykuły, w związku z czym tracą przysługujące im uprawnienia emerytalne.

Ponadto sporny artykuł ustawy o przejściu na emeryturę stoi na przeszkodzie swobodnemu przepływowi pracowników, ponieważ pozbawia on ich możliwości skumulowania wszystkich okresów składkowych i nie gwarantuje jednolitości kariery zawodowej pracowników migrujących do celów emerytalnych. Ze stosowania tej ustawy wynika, że zatrudniony, który dobrowolnie zrezygnował z urzędu w administracji publicznej Cypru, aby pracować w instytucjach międzynarodowych innego państwa członkowskiego i który nie spełnia w zależności od przypadku kryterium wieku 45 lub 48 lat, otrzymuje tylko odprawę i traci swoje uprawnienia emerytalne zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. b) ustawy o przejściu na emeryturę, mimo że ma on minimalny okres składkowy wynoszący pięć lat.

Co więcej, ustawa [L. 31(I)/2012], która reguluje tylko przeniesienie uprawnień emerytalnych z i do systemu emerytalnego Unii Europejskiej, nie zawiera żadnego przepisu dotyczącego uprawnień emerytalnych urzędników, którzy odeszli z administracji publicznej Cypru, aby podjąć służbę w Unii Europejskiej i którzy ostatecznie zdecydowali się nie przenosić takich uprawnień emerytalnych zgodnie z art. 11 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej. Wspomniani urzędnicy utraciliby swoje uprawnienia emerytalne w przypadku dobrowolnego odejścia z administracji publicznej i jeżeli nie spełniają oni kryterium wieku.

Skarżąca twierdzi także, iż ustawa z 2011 r. o emeryturach urzędników państwowych i rozszerzonego sektora publicznego, w tym lokalnych władz publicznych (przepisy mające ogólne zastosowanie) [L. 113(l)2011], stosuje się tylko do nowo zatrudnionych urzędników, którzy obejmują służbę w dniu 1 października 2011 r., dniu wejścia w życie wymienionej powyżej ustawy, lub w późniejszym momencie, tak że kryterium wieku nadal znajduje zastosowanie do wszystkich, którzy podlegają ustawie o przejściu na emeryturę [L. 97(l)1997].

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 19 listopada 2014 r. – Sparkasse Allgäu/Finanzamt Kempten**

(Sprawa C-522/14)

(2015/C 065/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sparkasse Allgäu

Strona pozwana: Finanzamt Kempten

Pytania prejudycjalne

Czy swoboda przedsiębiorczości (art. 49 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dawny art. 43 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską) stoi na przeszkodzie uregulowaniu w państwie członkowskim, zgodnie z którym instytucja kredytowa z siedzibą w kraju w wypadku śmierci spadkodawcy będącego rezydentem jest zobowiązana do zawiadomienia urzędu skarbowego właściwego w kraju dla podatków od spadków także o jego składnikach majątkowych przechowywanych lub zarządzanych przez niesamodzielną oddział tej instytucji kredytowej w innym państwie członkowskim, jeżeli w tym innym państwie członkowskim nie istnieje porównywalny obowiązek zawiadomienia, a instytucje kredytowe są tam objęte tajemnicą bankową, której naruszenie zagrożone jest sankcjami karnymi?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg
(Niemcy) w dniu 24 listopada 2014 r. – YARA Brunsbüttel przeciwko Hauptzollamt Itzehoe**

(Sprawa C-529/14)

(2015/C 065/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: YARA Brunsbüttel GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Itzehoe

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 1 dyrektywy 2003/96/WE⁽¹⁾ sprzeciwia się ustanowieniu przez państwo członkowskie zwolnienia podatkowego dla takich produktów energetycznych, które są wykorzystywane do termicznej obróbki gazów odpadowych, czy też dyrektywa ta nie ma zastosowania do tych produktów energetycznych zgodnie z jej art. 2 ust. 4 lit. b) tiret drugie z uwagi na to, że wykorzystywanie do termicznej obróbki gazów odpadowych jest wykorzystywaniem innym niż wykorzystywanie jako paliwo silnikowe lub paliwo do ogrzewania i w związku z tym chodzi w ich przypadku o produkty energetyczne podwójnego zastosowania w rozumieniu tego przepisu?

- 2) Czy dla produktów energetycznych wykorzystywanych do termicznej obróbki gazów odpadowych zwolnienie podatkowe jest w danym przypadku dopuszczalne tylko wtedy, gdy w ramach termicznej obróbki gazów odpadowych zostają one również wchłonięte jako surowiec, materiał podstawowy lub pomocniczy przez produkt powstający podczas tej obróbki?
- 3) Czy zwolnienie podatkowe dla produktów energetycznych wykorzystywanych do termicznej obróbki gazów odpadowych jest wyłączone, jeśli energia termiczna uwolniona w trakcie obróbki gazów odpadowych jest częściowo wykorzystywana do ogrzewania lub suszenia? Czy wyłączenie to ma zastosowanie w danym przypadku również wtedy, gdy do ogrzewania lub suszenia potrzeba mniej energii niż energii zawartej w gazach odpadowych i uwalnianej w trakcie ich termicznej obróbki?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, Dz.U. L 283, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 24 listopada 2014 r. – Toorank Productions BV, druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-532/14)

(2015/C 065/31)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Toorank Productions BV

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

Czy pozycję 2206 według Nomenklatury Scalonej należy interpretować w ten sposób, że w tej pozycji należy zaklasyfikować napój o zawartości objętościowej alkoholu 13,4 %, który wytwarza się w taki sposób z określonego jako „Ferm Fruit” (stanowiącego podstawę) napoju powstałego wskutek fermentacji koncentratu jabłkowego z domieszką cukru, aromatu, substancji smakowych i koloryzujących, zagęszczaczy, środków konserwujących oraz destylowanego alkoholu, że destylowany alkohol zarówno pod względem objętości, jak i zawartości stanowi nie więcej niż 49 % alkoholu zawartego w napoju, podczas gdy 51 % alkoholu powstało z fermentacji? W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej, czy podpozycję 2208 70 według Nomenklatury Scalonej należy interpretować w ten sposób, że napój tego rodzaju należy zaklasyfikować jako likier do tej podpozycji?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 24 listopada 2014 r. – Toorank Productions/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-533/14)

(2015/C 065/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Toorank Productions BV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pozycję 2206 CN należy interpretować w ten sposób, że uzyskany w wyniku fermentacji koncentratu jabłkowego napój o nazwie „Ferm fruit”, który jest używany również jako napój bazowy do wytwarzania różnych innych napojów, posiada zawartość alkoholu 16 % obj., w wyniku oczyszczenia (w tym ultrafiltracji) posiada neutralny kolor, zapach i smak i do którego nie dodano alkoholu destylowanego, klasyfikuje się do tej pozycji? W przypadku odpowiedzi przeczącej: Czy pozycję 2208 CN należy interpretować w ten sposób, że taki napój klasyfikuje się do tej pozycji?
- 2) Czy pozycję 2206 CN należy interpretować w ten sposób, że napój o zawartości alkoholu wynoszącej 14 % obj., uzyskany poprzez zmieszanie opisanego w pytaniu pierwszym napoju (bazowego) z cukrem, aromatami, barwnikami, substancjami smakowymi oraz zagęszczaczami i konserwantami, który nie zawiera alkoholu destylowanego, klasyfikuje się do tej pozycji? W przypadku odpowiedzi przeczącej: Czy pozycję 2208 CN należy interpretować w ten sposób, że taki napój klasyfikuje się do tej pozycji?

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 18 września 2014 r. w sprawie T-317/12
Holcim (Romania) SA/Komisja Europejska, wniesione w dniu 1 grudnia 2014 r. przez Holcim
(Romania) SA**

(Sprawa C-556/14 P)

(2015/C 065/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Holcim (Romania) SA (przedstawiciel: adwokat L. Arnauts)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd (ósma izba) w dniu 18 września 2014 r. w sprawie T-317/12 Holcim (Romania) SA/Komisja Europejska;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania przed Sądem w sprawie T-317/12 oraz kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości;
- odesłanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania;

ewentualnie, uwzględnienie żądań przedstawionych przez stronę skarżącą w postępowaniu przed Sądem:

- na podstawie art. 256, 268 i 340 TFUE, stwierdzenie odpowiedzialności Unii za postępowanie Komisji Europejskiej w odniesieniu do szkody poniesionej przez stronę skarżącą w wyniku kradzieży 1 000 000 uprawnień;
- zobowiązanie Unii do zapłaty na rzecz strony skarżącej kwoty odpowiadającej wartości rynkowej skradzionych uprawnień, które nie zostaną odzyskane do dnia wydania ostatecznego wyroku, po cenie rynkowej z dnia kradzieży, powiększonej o odsetki według stopy 8 % rocznie od dnia 16 listopada 2010 r.;
- w konsekwencji, zobowiązanie Unii Europejskiej do zapłaty na rzecz skarżącej, tymczasowo, kwoty 1 EUR;
- zobowiązanie stron do wypracowania porozumienia w kwestii kwoty odszkodowania lub zobowiązanie strony skarżącej do udowodnienia ostatecznego rozmiaru szkody w terminie 3 miesięcy od wydania wyroku częściowego;
- stwierdzenie, że wyrok jest wykonalny;

a w każdym razie:

- obciążenie Unii kosztami postępowania;
- stwierdzenie, że wyrok jest wykonalny.

Zarzuty i główne argumenty

W rozporządzeniu 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾ Komisja Europejska ustanowiła standaryzowany system rejestrów krajowych (system handlu uprawnieniami do emisji) w celu śledzenia i zabezpieczenia wydawania, nabywania, przenoszenia i unieważniania uprawnień (tj. uprawnień do emisji określonej ilości gazów cieplarnianych w ramach międzynarodowych umów dotyczących ograniczenia poziomu emisji). Rejestry krajowe są połączone z centralnym administratorem przy Komisji Europejskiej, zwanym Niezależnym Dziennikiem Transakcji Wspólnoty (CITL), i przezeń nadzorowane.

Kilka rejestrów krajowych systemu handlu uprawnieniami do emisji padło ofiarą ataków cyberprzestępców. W dniu 16 listopada 2010 r. miał miejsce nielegalny wgląd do prowadzonych w ramach tego systemu rachunków spółki Holcim (Romania). W wyniku szeregu operacji przeprowadzonych przez nieupoważnione osoby 1 600 000 uprawnień zostało przeniesionych na dwa rachunki zagraniczne, przy czym 600 000 z nich zostało odzyskanych dzięki interwencji rumuńskiego rejestru krajowego (NEPA). W ten sposób doszło do powstania straty w kwocie około 15 000 000 EUR, gdyż ze względu na stanowisko Komisji Europejskiej spółka Holcim (Romania) nie była w stanie odzyskać pozostałych skradzionych uprawnień.

Komisja Europejska konsekwentnie odmawiała (i) zablokowania skradzionych uprawnień, mimo że każde z nich ma indywidualny numer i w dowolnym momencie można je łatwo namierzyć w systemie handlu uprawnieniami do emisji oraz (ii) ujawnienia, na których rachunkach lub w których rejestrach krajowych zostały one umiejscowione, co pozwoliłoby spółce Holcim podjąć środki prawne we właściwym państwie lub we właściwych państwach. Komisja Europejska nakazała także innym rejestrům zajęcie takiego samego stanowiska, w oparciu o obowiązek zachowania poufności.

Roszczenie odszkodowawcze przeciwko Unii Europejskiej, na podstawie art. 21 protokołu do statutu Trybunału Sprawiedliwości, a także art. 256, 268 i 340 TFUE, które zostało oddalone przez Sąd wyrokiem z dnia 18 września 2014 r., jest oparte na następujących zarzutach:

Zarzut pierwszy: odpowiedzialność Unii Europejskiej za niezgodne z prawem decyzje Komisji Europejskiej polegające na:

- i. błędnej wykładni art. 10 ust. 1 rozporządzenia 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie standaryzowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;
- ii. naruszeniu art. 20 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE oraz
- iii. naruszeniu kilku ogólnych zasad prawa (zasady proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań, obowiązku staranności i prawa do skutecznej ochrony sądowej w odniesieniu do prawa własności), poprzez decyzję o nieujawnianiu lub odmowie zezwolenia na ujawnienie lokalizacji skradzionych uprawnień do emisji w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji.

Zarzut drugi: odpowiedzialność Unii Europejskiej za niezgodne z prawem wprowadzenie w życie art. 19 i 20 dyrektywy 2003/87 i rozporządzenia Komisji Europejskiej nr 2216/2004 w odniesieniu do bezpieczeństwa, poufności i funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji.

Zarzut trzeci: odpowiedzialność Unii Europejskiej za zgodne z prawem działania wywierające wpływ na szczególny krąg podmiotów gospodarczych w sposób nieproporcjonalny w porównaniu z innymi (nietypowa szkoda) i wykraczający poza granice ryzyk gospodarczych związanych z prowadzeniem działalności we właściwym sektorze (szczególna szkoda), bez przepisu prawa stwarzającego podstawy do uzasadnienia domniemanej szkody ogólnym interesem gospodarczym.

- ⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).
- ⁽²⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady 280/2004/WE z dnia 11 lutego 2004 r. dotycząca mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wdrożenia protokołu z Kioto (Dz.U. L 49, s. 1).
- ⁽³⁾ Dz.U. L 386, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania)
w dniu 5 grudnia 2014 r. – Caner Genc/Udlændingenævnet**

(Sprawa C-561/14)

(2015/C 065/34)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Østre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Caner Genc

Strona pozwana: Udlændingenævnet

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasadę standstill zawartą w art. 13 decyzji Rady Stowarzyszenia nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, dołączonej do podpisanego w dniu 12 września 1963 r. między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją lub zasadę standstill zawartą w art. 41 ust. 1 podpisanego w dniu 23 listopada 1970 r. protokołu dodatkowego zatwierdzonego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2760/72 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że nowe, bardziej rygorystyczne warunki dostępu do instytucji łączenia rodzin w przypadku tych ich członków, którzy nie są aktywni gospodarczo – w tym małoletnich dzieci – i którzy chcą dołączyć do aktywnych gospodarczo obywateli tureckich, którzy mają miejsce zamieszkania i zezwolenie na pobyt w państwie członkowskim, są objęte obowiązkiem standstill, jeśli uwzględni się:
 - a) wykładnię zasady standstill przyjętą przez Trybunał Sprawiedliwości UE w szczególności w wyrokach Derin (EU: C:2007:442); Dülger (EU:C:2012:504); Ziebell (EU:C:2011:809) (wielka izba) oraz Demirkan (EU:C:2013:583) (wielka izba),
 - b) cel i treść układu z Ankary w wykładni przyjętej w szczególności w wyrokach Ziebell i Demirkan, uwzględniając przy tym:
 - okoliczność, że układ ten oraz związane z nim protokoły, decyzje itd. nie zawierają postanowień w przedmiocie łączenia rodzin, a także
 - okoliczność, że instytucja łączenia rodzin w ramach ówczesnej Wspólnoty, a obecnie – Unii, pozostawała zawsze uregulowana w prawie wtórnym (obecnie w dyrektywie 2004/38/WE ⁽²⁾, czyli dyrektywie o swobodnym przepływie)?
- 2) Przy udzielaniu odpowiedzi na pytanie 1 Trybunał proszony jest o wskazanie, czy pochodne prawo do łączenia rodzin mogące przysługiwać członkom rodzin aktywnych gospodarczo oraz mających miejsce zamieszkania i pozwolenie na pobyt w państwie członkowskim obywateli tureckich ma zastosowanie w przypadku członków rodzin tureckich pracobiorców zgodnie z art. 13 decyzji nr 1/80, czy też prawo to znajduje zastosowanie jedynie w przypadku członków rodzin samozatrudniającego się obywatela tureckiego zgodnie z art. 41 ust. 1 protokołu dodatkowego?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie 1 w związku z pytaniem 2 odpowiedzi twierdzącej Trybunał proszony jest o wskazanie, czy ustanowioną w art. 13 ust. 1 decyzji nr 1/80 zasadę standstill należy interpretować w taki sposób, że nowe ograniczenia, które są „uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego, [...] właściwe do zapewnienia realizacji zasługującego na ochronę celu i nie wykraczają] poza to, co konieczne do jego osiągnięcia” są (z zastrzeżeniem względów określonych w art. 14 decyzji nr 1/80) zgodne z prawem?

- 4) W przypadku udzielenia na pytanie 3 odpowiedzi twierdzącej Trybunał proszony jest o wskazanie:
- a) wytycznych, zgodnie z którymi należy przeprowadzać ocenę tych ograniczeń i tego, czy są one proporcjonalne; Trybunał proszony jest m.in. o wskazanie, czy należy przy tej ocenie stosować zasady takie same jak te ustanowione w orzecznictwie Trybunału dotyczącym łączenia rodzin w związku ze swobodnym przepływem obywateli UE znajdującym oparcie w dyrektywie o swobodnym przepływie (dyrektywie 2004/38) i postanowieniach traktatów, czy też należałoby przeprowadzić ocenę innego rodzaju?
 - b) jeżeli należałoby przeprowadzić ocenę innego rodzaju niż ta wynikająca z orzecznictwa Trybunału dotyczącego łączenia rodzin w związku ze swobodnym przepływem obywateli UE, Trybunał proszony jest o wskazanie, czy tą ocenę proporcjonalności należałoby przeprowadzić przyjmując za punkt wyjścia art. 8 Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka, w którym jest mowa o prawie do poszanowania życia rodzinnego w rozumieniu orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, zaś w przeciwnym przypadku – jakie zasady należałoby przyjąć?
 - c) Niezależnie od przyjętej metody przeprowadzania oceny:

czy przepis taki jak § 9 ust. 13 duńskiej ustawy o cudzoziemcach – zgodnie z którym warunkiem połączenia rodziny składającej się z mającego miejsce zamieszkania i pozwolenie na pobyt w Danii obywatela kraju trzeciego i jego małoletniego dziecka, w przypadku, gdy dziecko to i jedno z jego rodziców zamieszkuje w państwie pochodzenia lub w innym kraju, jest istnienie łączących to dziecko z Danią więzi tego rodzaju, że dają one podstawy do udanej integracji w tym kraju, bądź też ma ono możliwość stworzenia tego rodzaju więzi — może zostać uznany za ograniczenie, które „jest uzasadnione nadrzędnymi względami interesu ogólnego, jest właściwe do zapewnienia realizacji zasługującego na ochronę celu i nie wykracza poza to, co konieczne do jego osiągnięcia”?

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2760/72 dotyczące zawarcia Protokołu dodatkowego oraz Protokołu finansowego, podpisanych dnia 23 listopada 1970 r. załączonych do Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją i odnoszącego się do środków, które należy podjąć w celu ich wprowadzenia w życie, Dz.U. L 293, s. 1.
- ⁽²⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. L 158, s. 77.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 2 października 2014 r. w sprawie T-340/07 RENV: Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE/Komisja Europejska, wniesione w dniu 11 grudnia 2014 r. przez Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE

(Sprawa C-575/14 P)

(2015/C 065/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (przedstawiciele: M. Sfyri, I. Ampazis, Δικηγόροι)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu.

- nakazanie Komisji naprawienia szkody poniesionej przez wnoszącego odwołanie wskutek niewywiązania się przez Komisję ze zobowiązań umownych w wykonaniu umowy EDC-53007 EEBO/27873 dotyczącej projektu „e-Content Exposure and Business Opportunities”. W szczególności, zasądzenie od Komisji kwoty 172 588,62 EUR, stanowiącej całość kosztów poniesionych przez wnoszącego odwołanie, dotyczących wszystkich prac, które zostały podjęte przez wnoszącego odwołanie przed rozwiązaniem umowy w dniu 16 maja 2003 r. oraz zdane do odbioru przez wnoszącego odwołanie zgodnie z jego zobowiązaniami umownymi. Pomocniczo, gdyby Trybunał Sprawiedliwości uznał, że wnoszący odwołanie powinien był zaprzestać prowadzenia prac z dniem 16 maja 2003 r., zasądzenie od Komisji przynajmniej kwoty 127 076,48 EUR, stanowiącej całość kosztów poniesionych lub powziętych przez wnoszącego odwołanie zgodnie z prawem i ściśle według warunków umowy do tego dnia.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w związku z pierwotnym postępowaniem oraz niniejszym postępowaniem odwoławczym, nawet w przypadku oddalenia odwołania oraz kosztów postępowania w niniejszej instancji w razie uwzględnienia odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie opiera odwołanie na okoliczności, że Sąd przeinaczył jasny sens przedstawionego mu materiału dowodowego, dokonując nieprawidłowej interpretacji załącznika II „Ogólne warunki” umowy EDC-53007 EEBO/27873, podważając walor dowodowy przedłożonych oświadczeń o kosztach i w konsekwencji dokonując nieprawidłowej oceny, iż przedłożone przez wnoszącego odwołanie dokumenty nie były odpowiednie i wystarczające do wykazania, że wskazane w nich koszty faktycznie zostały poniesione w celu wdrożenia projektu.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 8 października 2014 r. w sprawie T-542/11 Alouminion/Komisja, wniesione w dniu 18 grudnia 2014 r. przez Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI)

(Sprawa C-590/14 P)

(2015/C 065/36)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) (przedstawiciele: E. Bourtzalas, E. Salaka, C. Synodinos, C. Tagaras i A. Oikonomou, adwokaci)

Druga strona postępowania: Alouminion AE, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uwzględnienie odwołania;
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania w pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie utrzymuje, że zaskarżony wyrok należy uchylić z następujących powodów:

1. Naruszenie prawa przy dokonywaniu wykładni art. 108 ust. 3 TFUE i art. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 659/99 w zakresie, w jakim stwierdzono, że przedłużenie pomocy nie stanowi ipso facto nowej pomocy, lecz że przyjęcie takiej kwalifikacji wymaga zasadniczej zmiany pomocy.
2. Naruszenie prawa, oczywisty błąd w ocenie i przeinaczenie okoliczności faktycznych poprzez twierdzenie, że stosowanie preferencyjnej taryfy w spornym okresie stanowi przedłużenie istniejącej pomocy.
3. Oczywiste naruszenie prawa i oczywiste błędy co do okoliczności faktycznych oraz oczywisty błąd w ocenie z powodu uznania, że podstawa prawna i umowna pomocy pozostała niezmieniona.

4. Naruszenie obowiązku uzasadnienia, gdyż w zaskarżonym wyroku nie wyjaśniono, czy przesłanki do zakwalifikowania pomocy jako nowej powinny zostać spełnione kumulatywnie i czy kwalifikacja pomocy jako nowej zakłada interwencję ustawodawczą.
5. Naruszenie ciężącego na Sądzie obowiązku wypowiedzenia się w przedmiocie istotnych argumentów, które zostały mu przedstawione oraz naruszenie obowiązku uzasadnienia.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 8 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-453/12) ⁽¹⁾

(2015/C 065/37)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 379 z 8.12.2012.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 14 stycznia 2015 r. – Abdulrahim/Rada i Komisja

(Sprawa T-127/09 RENV) ⁽¹⁾

(Przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania po uchyleniu rozstrzygnięcia — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami — Rozporządzenie (WE) nr 881/2002 — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych osoby umieszczonej w wykazie sporządzonym przez organ Narodów Zjednoczonych — Umieszczenie nazwiska tej osoby w wykazie zawartym w załączniku I do rozporządzenia nr 881/2002 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Termin do wniesienia skargi — Przekroczenie — Usprawiedliwiony błąd — Prawa podstawowe — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Prawo do poszanowania własności — Prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego)

(2015/C 065/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Abdulbasit Abdulrahim (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: P. Moser, QC, E. Grieves, barrister, H. Miller i R. Graham, solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: E. Finnegan, G. Étienne, pełnomocnicy) i Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Paasivirta i G. Valero Jordana, pełnomocnicy)

Przedmiot

Początkowo, po pierwsze, wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do talibów w Afganistanie (Dz.U. L 139, s. 9 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 18, t. 1, s. 294), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1330/2008 z dnia 22 grudnia 2008 r. zmieniającym po raz 103. rozporządzenie nr 881/2002 (Dz.U. L 345, s. 60), bądź stwierdzenie częściowej nieważności tego ostatniego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy skarżącego oraz, po drugie, żądanie naprawienia szkody, jaką miały spowodować te akty.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia Komisji nr 1330/2008 z dnia 22 grudnia 2008 r. zmieniającego po raz 103. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami w zakresie, w jakim dotyczy Abdulbasita Abdulrahima.
- 2) Rada Unii Europejskiej oraz Komisja Europejska zostają obciążone, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez A. Abdulrahima w związku ze skargą o stwierdzenie nieważności, oraz kwotami wypłaconymi przez Sąd tytułem pomocy w zakresie kosztów postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 167 z 18.7.2009.

Wyrok Sądu z dnia 14 stycznia 2015 r. – Veloss International i Attimedia/Parlament**(Sprawa T-667/11) ⁽¹⁾****(Zamówienia publiczne na usługi — Świadczenie usług tłumaczenia na język grecki w Parlamencie — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Obowiązek uzasadnienia — Odpowiedzialność pozaumowna)**

(2015/C 065/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Veloss International (Bruksela, Belgia); i Attimedia SA (Bruksela) (przedstawiciel: adwokat N. Korogiannakis)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: P. López-Carceller, L. Darie i P. Biström, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu o umieszczeniu na drugim miejscu oferty złożonej przez skarżące w przetargu EL/2011/UE dotyczącym świadczenia usług tłumaczenia na język grecki (Dz.U. 2011/S 56 090374), doręczonej skarżącym pismem z dnia 18 października 2011 r., a także wszystkich związanych z nią decyzji Parlamentu, a po drugie, żądanie naprawienia szkody.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Parlamentu z dnia 18 października 2011 r. o umieszczeniu na drugim miejscu oferty złożonej przez Veloss International SA i Attimedia SA w przetargu EL/2011/UE dotyczącym świadczenia usług tłumaczenia na język grecki.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Parlament zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 58 z 25.2.2012.

Wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2015 r. – Francja/Komisja**(Sprawa T-1/12) ⁽¹⁾****(Pomoc państwa — Pomoc w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw — Przewidziana przez władze francuskie pomoc w celu restrukturyzacji SeaFrance SA — Podwyższenie kapitału i pożyczki udzielone SeaFrance przez SNCF — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Pojęcie pomocy państwa — Kryterium inwestora prywatnego — Wytoczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw)**

(2015/C 065/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: początkowo E. Belliard, G. de Bergues i J. Gstalter, następnie G. de Bergues, D. Colas i J. Bousin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, B. Stromsky i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2012/397/UE z dnia 24 października 2011 r. w sprawie pomocy państwa SA.32600 (2011/C) – Francja – Pomoc na restrukturyzację dla SeaFrance SA udzielona przez SNCF (Dz.U. 2012, L 195, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 17.3.2012.

Wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2015 r. – Ziegler/Komisja

(Sprawy połączone T-539/12 i T-150/13) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Konkurencja — Rynek usług w zakresie przeprowadzek międzynarodowych w Belgii — Przeprowadzki urzędników i innych pracowników Unii — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Pozorne kosztorysy — Zakres odpowiedzialności instytucji — Powaga rzeczy osądzonej — Obowiązek staranności — Związek przyczynowy)

(2015/C 065/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ziegler SA (Bruksela, Belgia); Ziegler Relocation SA (Bruksela) (przedstawiciele: adwokaci J.F. Bellis, M. Favart i A. Bailleux)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i A. Bouquet, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie naprawienia, po pierwsze, podnoszonej szkody wynikającej z wydania decyzji Komisji C(2008) 926 wersja ostateczna z dnia 11 marca 2008 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 porozumienia o EOG (sprawa COMP/38543 – Usługi w zakresie przeprowadzek międzynarodowych), a po drugie, podnoszonej szkody wynikającej z kontynuacji praktyki „pozornych kosztorysów” po wydaniu decyzji C(2008) 926, od dnia 11 marca 2008 r. do dnia 1 stycznia 2014 r.

Sentencja

- 1) Skargi zostają oddalone.
- 2) Ziegler SA pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską w sprawie T-539/12.
- 3) Ziegler Relocation SA pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską w sprawie T-150/13.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 23.2.2013.

Wyrok Sądu z dnia 16 stycznia 2015 r. – Trentea/FRA.**(Sprawa T-107/13 P) ⁽¹⁾****(Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Zatrudnienie — Decyzja o odrzuceniu kandydatury i powołaniu innego kandydata — Zarzut podniesiony po raz pierwszy na rozprawie — Przeinaczenie dowodów — Obowiązek uzasadnienia — Zakwestionowanie rozstrzygnięcia o kosztach)**

(2015/C 065/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Cornelia Trentea (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandebussche)

Druga strona postępowania: Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) (przedstawiciele: M. Kjærum, pełnomocnik, wspierany przez adwokata B. Wägenbaura)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie F-112/10, Trentea/FRA (EU:F:2012:179), mające na celu uchylenie tego wyroku.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Cornelia Trentea pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) w niniejszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 4.5.2013.

Wyrok Sądu z dnia 14 stycznia 2015 r. – dm-drogerie markt/OHIM – V-Contact Kereskedelmi és Szolgáltató (CAMEA)**(Sprawa T-195/13) ⁽¹⁾****[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego CAMEA — Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy BALEA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]**

(2015/C 065/43)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: dm-drogerie markt GmbH & Co. KG (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci B. Beinert, O. Bludovsky i T. Strack)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: J. Németh, P. Geroulakos i V. Melgar, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: V-Contact Kereskedelmi és Szolgáltató Kft (Szada, Węgry) (przedstawiciele: adwokat A. Krajnyák)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 stycznia 2013 r. (sprawa R 452/2011-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy dm-drogerie markt GmbH & Co. KG a V-Contact Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *dm-drogerie markt GmbH & Co. KG* zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 15.6.2013.

Wyrok Sądu z dnia 15 stycznia 2015 r. – MEM/OHIM (MONACO)

(Sprawa T-197/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Słowny znak towarowy MONACO — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 151 ust. 1 i art. 154 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 — Częściowa odmowa przyznania ochrony]

(2015/C 065/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: *Marques de l'État de Monaco (MEM)* (Monako, Monako) (przedstawiciel: adwokat S. Arnaud)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: V. Melgar, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 stycznia 2013 r. (sprawa R 113/2012-4), dotyczącą międzynarodowej rejestracji wskazującej Wspólnotę Europejską słownego znaku towarowego MONACO.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Marques de l'État de Monaco (MEM)* zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 1.6.2013.

Wyrok Sądu z dnia 14 stycznia 2015 r. – Gossio/Rada.

(Sprawa T-406/13) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Wybrzeżu Kości Słoniowej — Zamrożenie funduszy — Nadużycie władzy — Oczywisty błąd w ocenie — Prawa podstawowe)

(2015/C 065/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marcel Gossio (Abidżan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: adwokat S. Zokou)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen i G. Étienne, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, rozporządzenia Rady (WE) nr 560/2005 z dnia 12 kwietnia 2005 r. nakładającego określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (Dz.U. L 95, s. 1), decyzji Rady 2010/656/WPZiB z dnia 29 października 2010 r. przedłużającej obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej (Dz.U. L 285, s. 28) oraz decyzji wykonawczej Rady 2012/144/WPZiB z dnia 8 marca 2012 r. w sprawie wykonania decyzji 2010/656 (Dz.U. L 71, s. 50) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego oraz, po drugie, decyzji Rady z dnia 17 maja 2013 r. o pozostawieniu w mocy środków ograniczających zastosowanych wobec skarżącego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Rady 2014/271/WPZiB z dnia 12 maja 2014 r. wdrażającej decyzję 2010/656/WPZiB przedłużającą obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 479/2012 z dnia 12 maja 2014 r. wdrażającego rozporządzenie (WE) nr 560/2005 nakładające określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej w zakresie, w jakim dotyczy Marcela Gossio.
- 2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 313 z 26.10.2013.

Wyrok Sądu z dnia 14 stycznia 2015 r. – Melt Water/OHIM (MELT WATER Original)

(Sprawa T-69/14) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego MELT WATER Original — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2015/C 065/46)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Research and Production Company „Melt Water” UAB (Kłajpeda, Litwa) (przedstawiciel: adwokat V. Viešūnaitė)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: V. Melgar, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 listopada 2013 r. (sprawa R 494/2013-5) dotyczącą rejestracji graficznego oznaczenia MELT WATER Original jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w części oddalona.
- 2) Research and Production Company „Melt Water” UAB zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 14.4.2014.

Wyrok Sądu z dnia 14 stycznia 2014 r. – Melt Water/OHIM (Kształt przezroczystej butelki cylindrycznej)

(Sprawa T-70/14) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego — Kształt przezroczystej butelki cylindrycznej — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2015/C 065/47)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Research and Production Company „Melt Water” UAB (Kłajpeda, Litwa) (przedstawiciel: adwokat V. Viešūnaitė)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: V. Melgar, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 listopada 2013 r. (sprawa R 481/2013-5) dotyczącą rejestracji jako wspólnotowego znaku towarowego oznaczenia trójwymiarowego tworzonego przez kształt przezroczystej butelki cylindrycznej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w części oddalona.
- 2) Research and Production Company „Melt Water” UAB zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 14.4.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 22 grudnia 2014 r. – Al Assad/Rada

(Sprawa T-407/13) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające przyjęte wobec Syrii — Zamrożenie funduszy — Umieszczenie jednostki w wykazach osób objętych środkami ograniczającymi — Powiązania osobiste z członkami reżimu — Prawo do obrony — Rzetelny proces — Obowiązek uzasadnienia — Ciężar dowodu — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Proporcjonalność — Prawo własności — Prawo do życia prywatnego — Powaga rzeczy osądzonej — Niedopuszczalność — Oczywista niedopuszczalność — Skarga pozbawiona podstawy prawnej)

(2015/C 065/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bouchra Al Assad (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: adwokaci G. Karouni i C. Dumont)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: G. Étienne i M.M. Joséphidès, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności, po pierwsze, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 363/2013 z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 111, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2013, L 127, s. 27), po drugie, decyzji Rady 2013/255/WPZiB z dnia 31 maja 2013 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 147, s. 14), po trzecie, rozporządzenia Rady (UE) nr 1332/2013 z dnia 13 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 335, s. 3), po czwarte, decyzji Rady 2013/760/WPZiB z dnia 13 grudnia 2013 r. zmieniającej decyzję 2013/255 (Dz.U. L 335, s. 50), po piąte, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 578/2014 z dnia 28 maja 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 160, s. 11), a po szóste, decyzji Rady 2014/309/WPZiB z dnia 28 maja 2014 r. w sprawie zmiany decyzji 2013/255 (Dz.U. L 160, s. 37) w zakresie, w jakim nazwisko skarżącej zostało utrzymane w wykazach osób i podmiotów, do których stosuje się te środki ograniczające.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna w zakresie, w jakim ma na celu stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/255/WPZiB z dnia 31 maja 2013 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii.
- 2) Skarga zostaje odrzucana jako oczywiście niedopuszczalna w zakresie, w jakim ma na celu stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 1332/2013 z dnia 13 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 335, s. 3), decyzji Rady 2013/760/WPZiB z dnia 13 grudnia 2013 r. zmieniającej decyzję 2013/255 i decyzji Rady 2014/309/WPZiB z dnia 28 maja 2014 r. w sprawie zmiany decyzji 2013/255.
- 3) Skarga zostaje w części odrzucana jako oczywiście niedopuszczalna, a w części oddalona jako oczywiście pozbawiona podstawy prawnej w zakresie, w jakim ma na celu stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 363/2013 z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 578/2014 z dnia 28 maja 2014 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii.
- 4) Bouchra Al Assad zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2014 r. – ANKO/Komisja

(Sprawa T-768/14)

(2015/C 065/49)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: ANKO AE Antiprosopeion, Emporeiou kai Viomichanias (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: V. Christianos, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że kwota 377 733,93 EUR wypłacona przez Komisję skarżącej z tytułu projektu POCEMON odpowiada wydatkom kwalifikowalnym oraz że w związku z tym skarżąca nie jest zobowiązana zwrócić tej kwoty jako otrzymanej nienależnie, jak również
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy odpowiedzialności Komisji na podstawie art. 272 TFUE w związku z umową nr 216088 dotyczącą wykonania projektu „Point Of CarE MONitoring and Diagnostics for Autoimmune Diseases” (POCEMON). W szczególności skarżąca utrzymuje, że choć wykonała ona swoje zobowiązania umowne, Komisja – z naruszeniem wspomnianej umowy, jak również zasady dobrej wiary, zakazu nadużycia prawa i zasady proporcjonalności – zażądała zwrotu kwot wypłaconych ANKO, twierdząc, iż nie stanowią one wydatków kwalifikowalnych.

Z tego powodu skarżąca utrzymuje, *po pierwsze*, że Komisja opiera się na całkowicie bezpodstawnych argumentach, które w każdym razie nie zostały wykazane w celu odrzucenia praktycznie wszystkich wydatków ANKO jako niekwalifikowalnych i zażądania zwrotu kwoty wypłaconej ANKO na rzecz projektu POCEMON. *Po drugie*, podnosi ona, że odrzucając 98,68 % należnego wkładu z tego powodu, że rzekomo nie odpowiada on wydatkom kwalifikowalnym, jakie skarżąca powinna była ponieść na potrzeby projektu, Komisja narusza zasadę zakazu nadużycia prawa i zasadę proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2014 r. – ANKO/Komisja

(Sprawa T-771/14)

(2015/C 065/50)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: ANKO AE Antiprosopeion, Emporeiou kai Viomichanias (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: V. Christianos, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że kwota 296 149,77 EUR wypłacona przez Komisję skarżącej z tytułu projektu DOC@HAND odpowiada wydatkom kwalifikowalnym oraz że w związku z tym skarżąca nie jest zobowiązana zwrócić tej kwoty jako otrzymanej nienależnie, jak również
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy odpowiedzialności Komisji na podstawie art. 272 TFUE w związku z umową nr 508015 dotyczącą wykonania projektu DOC@HAND. W szczególności skarżąca utrzymuje, że choć wykonała ona swoje zobowiązania umowne, Komisja – z naruszeniem wspomnianej umowy, jak również zasady dobrej wiary, zakazu nadużycia prawa i zasady proporcjonalności – zażądała zwrotu kwot wypłaconych ANKO, twierdząc, iż nie stanowią one wydatków kwalifikowalnych.

Z tego powodu skarżąca utrzymuje, *po pierwsze*, że Komisja opiera się na całkowicie bezpodstawnych argumentach, które w każdym razie nie zostały wykazane w celu odrzucenia praktycznie wszystkich wydatków ANKO jako niekwalifikowalnych i zażądania zwrotu kwoty wypłaconej ANKO na rzecz projektu DOC@HAND. *Po drugie*, podnosi ona, że odrzucając 99,59 % należnego wkładu z tego powodu, że rzekomo nie odpowiada on wydatkom kwalifikowalnym, jakie skarżąca powinna była ponieść na potrzeby projektu, Komisja narusza zasadę zakazu nadużycia prawa i zasadę proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2014 r. – Rumunia/Komisja

(Sprawa T-784/14)

(2015/C 065/51)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Rumunia (przedstawiciele: R. Radu, R. Hațieganu, A. Buzoianu, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji przyjętej pismem BUDG/B3/MV D(2014) 3079038 z dnia 19 września 2014 r., na mocy której Komisja nakazała Rumunii przekazanie do budżetu Unii Europejskiej kwoty w wysokości 14 883,79 EUR brutto, odpowiadającej kwocie utraconych tradycyjnych zasobów własnych;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na braku właściwości Komisji w zakresie przyjęcia zaskarżonej decyzji:

- przepisy Unii Europejskiej nie zawierają jakiegokolwiek przepisu, który powierzałaby Komisji kompetencje w zakresie nałożenia na państwo członkowskie obowiązku zapłaty kwoty pieniężnej odpowiadającej kwocie utraconych zasobów własnych UE w skutek umorzenia należności celnych na mocy decyzji innego państwa członkowskiego, które było odpowiedzialne za ustalenie, pobranie i wpłatę tych należności, jako tradycyjnych zasobów własnych, do budżetu UE.

2. Zarzut drugi oparty na niedostatecznym i nieodpowiednim uzasadnieniu zaskarżonej decyzji:

- zaskarżona decyzja nie została uzasadniona w dostateczny i odpowiedni sposób zgodnie z art. 296 TFUE. Po pierwsze, zaskarżona decyzja nie zawiera podstawy prawnej, w oparciu o którą została przyjęta, a taka podstawa prawna nie może być wywiedziona z innych fragmentów pisma Komisji. Po drugie, Komisja nie przedstawiła w zaskarżonej decyzji toku rozumowania prawnego, który doprowadził do nałożenia na Rumunię obowiązku zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę wynikającą z utraty zasobów własnych UE w skutek umorzenia niektórych długów celnych zgłoszonych przez inne państwo członkowskie.

3. Zarzut trzeci – w przypadku gdyby Sąd uznał, że Komisja działała w granicach kompetencji przyznanych jej w traktatach – oparty na naruszeniu przez Komisję zasady dobrej administracji i prawa Rumunii do obrony:

- Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek starannego działania i zasadę dobrej administracji, gdyż nie zbadała z należytą uwagą wszystkich istotnych informacji, którymi dysponowała i nie zażądała innych koniecznych informacji przed przyjęciem zaskarżonej decyzji. Komisja nie wykazała bezpośredniego związku przyczynowego pomiędzy okolicznościami zarzucanymi Rumunii a utratą zasobów własnych UE. Komisja nie uzasadniła również żądanej od Rumunii kwoty poprzez odniesienie do kwoty długów celnych odpowiadających wartości odnośnego tranzytu, opierając się w dostatecznym stopniu na wartości umorzonej przez Republikę Federalną Niemiec;
- działanie Komisji było nieprzewidywalne i uniemożliwiło Rumunii skorzystanie z przysługującego jej prawa do obrony.

4. Zarzut czwarty oparty na naruszeniu wymogów pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań:

- przepisy prawne, na podstawie których w zaskarżonej decyzji Komisja nałożyła obowiązek zapłaty nie zostały w niej wskazane ani określone, a ich stosowanie nie jest dla Rumunii przewidywalne. Państwo rumuńskie nie mogło przewidzieć obowiązku przekazania Komisji żądanej kwoty odpowiadającej utraconym zasobom własnym UE ani zapoznać się z takim obowiązkiem przed otrzymaniem pisma Komisji. W ten sam sposób, przyjmując zaskarżoną decyzję i nakładając na Rumunię cztery lata po wystąpieniu zdarzeń i pomimo wniosków sformułowanych przez Komisję w dialogu prowadzonym w tym okresie z władzami rumuńskimi obowiązek zapłaty, Komisja naruszyła uzasadnione oczekiwania Rumunii co do braku zobowiązania finansowego obejmującego uiszczenie odnośnych długów celnych, a zatem w zakresie jakiegokolwiek zobowiązania w odniesieniu do budżetu UE.

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2014 r. – MPF Holdings/Komisja**(Sprawa T-788/14)**

(2015/C 065/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: MPF Holdings Ltd (St Helier, Jersey) (przedstawiciele: D. Piccinin, E. Whiteford, Barristers, i E. Gibson-Bolton, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi w skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2014) 5083 final z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie SA.35980 (2014/N-2) – Zjednoczone Królestwo, reforma rynku energii elektrycznej – rynek zdolności przesyłowych.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący tego, że Komisja w sposób niezgodny z prawem pozbawiła MPF prawa do wzięcia udziału w formalnym postępowaniu wyjaśniającym, nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie 108 ust. 2 TFEU i art. 4 ust. 4 rozporządzenia proceduralnego, pomimo że rynek zdolności przesyłowych budzi wątpliwości co do jego zgodności z rynkiem wewnętrznym. Strona skarżąca podnosi, że:

- dyskryminująca dostępność długoterminowych umów nie może być uzasadniona odesłaniem do zgodnego z prawem celu zapewnienia niezbędnej wielkości zdolności wytwarzania;
- Komisja nie zbadała w wystarczający sposób potencjalnych skutków dyskryminującej dostępności długoterminowych umów dla efektywności rynku zdolności przesyłowych i dla właścicieli istniejących elektrowni;
- Komisja nie zbadała w wystarczający sposób podniesionego przez rząd Zjednoczonego Królestwa uzasadnienia odnośnie do dyskryminującego czasu trwania umowy, a mianowicie tego, że niezależni wytwórcy energii elektrycznej, którzy liczą na finansowanie projektu, potrzebują umów długoterminowych;
- Komisja nie uzasadniła lub nie zbadała w wystarczający sposób potencjalnych skutków dyskryminującego rozróżnienia pomiędzy cenobiorcą a cenodawcą.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2014 r. – AATC Trading/OHIM – El Corte Inglés (ALAIÑA PARIS)**(Sprawa T-794/14)**

(2015/C 065/53)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: AATC Trading AG (Steinhausen, Szwajcaria) (przedstawiciel: P. Lê Dai, avocat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „ALAÏA PARIS” nr 3 485 166

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11.09.2014 w sprawie R 1411/2013-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 57 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie reguły 22 rozporządzenia nr 2868/95.

Skarga wniesiona w dniu 4 grudnia 2014 r. – Ogrodnik/OHIM – Aviário Tropical (Tropical)
(Sprawa T-804/14)
(2015/C 065/54)
Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tadeusz Ogrodnik (Chorzów, Polska) (przedstawiciele: adwokaci A. von Mühlendahl i H. Hartwig)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Aviário Tropical, SA (Loures, Portugalia)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny czarno-biały znak towarowy zawierający element słowny „Tropical” – wspólnotowy znak towarowy nr 3 435 773

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 września 2014 r. w sprawie R 1948/2013-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM i Aviário Tropical, SA, w razie wstąpienia przez nią do sprawy w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) w związku z art. 53 ust. 1 lit. a) i art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2014 r. – Republika Portugalska/Komisja Europejska**(Sprawa T-810/14)**

(2015/C 065/55)

*Język postępowania: portugalski***Strony**

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, J. Arsénio de Oliveira i S. Nunes de Almeida, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji nakazującej zapłatę wydanej przez Sekretarza Generalnego Komisji Europejskiej zawartej w piśmie 2014D/14507 z dnia 6 października 2014 r. i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący uzurpacji kompetencji z zakresu sfery sądownictwa Unii Europejskiej przez Komisję, co stanowi wadę w postaci braku właściwości.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia traktatów lub jakiegokolwiek przepisu prawnego dotyczącego ich stosowania, ponieważ decyzja opiera się na sztucznym rozdziale skutków wyroku Trybunału Sprawiedliwości wydanego w sprawie C-292/11.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia powagi rzeczy osądzonej, ponieważ akt obarczony jest wadą w postaci naruszenia traktatów lub jakiegokolwiek przepisu prawnego dotyczącego jego stosowania.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasad pewności prawa, stabilności stosunków prawnych i uzasadnionych oczekiwań, uznanych przez prawo Unii Europejskiej.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zakazu podwójnego karania, który zakazuje uzyskania za pomocą nowego indywidualnego aktu prawnego tego, czego nie udało się uzyskać wcześniej za pomocą wcześniejszych orzeczeń sądowych o stwierdzeniu nieważności.
6. Szósty zarzut dotyczący naruszenia podziału władzy pomiędzy Komisją a państwami członkowskimi, co stanowi wadę w postaci braku właściwości, ponieważ Komisja zmierzała do pozbawienia państw członkowskich uprawnienia do określenia rozsądnego terminu *vacatio legis*.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2014 r. – Liu/OHIM – DSN Marketing (Etui na komputery przenośne)**(Sprawa T-813/14)**

(2015/C 065/56)

*Język skargi: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Min Liu (Kanton, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci R. Bailly i S. Zhang)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: DSN Marketing Ltd (Crawley, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny wzór: Wzór wspólnotowy 002044180-0001

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 października 2014 r. w sprawie R 1864/2013-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2245/2002.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2014 r. – Closet Clothing/OHIM – Closed Holding (CLOSET)

(Sprawa T-815/14)

(2015/C 065/57)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Closet Clothing Co. Ltd (Barnet, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: M. Elmslie, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Closed Holding AG (Hamburg, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „CLOSET” – zgłoszenie nr 10 802 891

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 października 2014 r. w sprawie R 423/2014-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2014 r. – BSCA/Komisja**(Sprawa T-818/14)**

(2015/C 065/58)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Brussels South Charleroi Airport (BSCA) (Charleroi, Belgia) (przedstawiciel: adwokat P. Frühling)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała w nim, że środki zastosowane nielegalnie przez Belgię, z naruszeniem art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na rzecz BSCA, na podstawie umowy podkoncesyjnej z dnia 15 kwietnia 2002 r. pomiędzy SOWAER a BSCA i aneksu nr 3 z dnia 29 marca 2002 r. do umowy między regionem Walonia a BSCA, a także na podstawie decyzji inwestycyjnej regionu Walonia z dnia 3 kwietnia 2003 r., stanowią, od dnia 4 kwietnia 2014 r. pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym w świetle art. 107 ust. 1 rzeczonego traktatu;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności art. 4, 5 i 6 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi wydatkami i kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi w skardze o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji C(2014) 6849 final z dnia 1 października 2004 r. w sprawie środków zastosowanych przez Belgię na rzecz Brussels South Charleroi Airport (BSCA) i spółki Ryanair [pomoc państwa SA.14093 (C76/2002)], w której Komisja uznała, że środki zastosowane na podstawie (i) umowy podkoncesyjnej z dnia 15 kwietnia 2002 r. zawartej pomiędzy Société wallonne des aéroports (zwaną dalej „SOWAER”) a BSCA, (ii) aneksu nr 3 z dnia 29 marca 2002 r. do umowy między regionem Walonia a BSCA, a także (iii) decyzji inwestycyjnej regionu Walonia z dnia 3 kwietnia 2003 r., stanowią pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym. W konsekwencji Komisja zażądała jej odzyskania.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa i oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez Komisję przy ustalaniu daty decyzji o przyznaniu spółce BSCA finansowania przez region Walonia.
2. Zarzut drugi dotyczący przedawnienia działań Komisji wobec faktu, że postępowanie wyjaśniające dotyczące spornych środków zostało wszczęte ponad dziesięć lat po wydaniu decyzji o przyznaniu tych środków.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa, błędnych ustaleń faktycznych, oczywistego błędu w ocenie, a także naruszenia obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że Komisja zakwalifikowała jako gospodarcze inwestycje i duże naprawy dotyczące systemu ILS (Instrument Landing System – system wspomagający lądowanie w warunkach ograniczonej widoczności) oraz oznakowania dróg startowych.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędnych ustaleń faktycznych i oczywistego błędu w ocenie, a także naruszenia obowiązku uzasadnienia przez to, że Komisja uznała, iż udział wydatków inwestycyjnych o charakterze niegospodarczym, poniesionych przy budowie nowego terminalu portu lotniczego, wyniósł jedynie 7 %.

5. Zarzuty piąty i szósty dotyczące błędnych ustaleń faktycznych, a także oczywistych błędów w ocenie, których dopuściła się Komisja przy ustalaniu zaktualizowanej wartości netto spornych środków.
6. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i naruszenia prawa popełnionych przez Komisję przy ustalaniu opłaty dodatkowej, podlegającej wniesieniu od dnia 1 stycznia 2016 r., czego konsekwencją było całkowite uniemożliwienie obliczenia wysokości tej opłaty.
7. Zarzut ósmy dotyczący naruszeń prawa i błędów w zakresie ustaleń faktycznych, oczywistego błędu w ocenie, a także naruszenia obowiązku uzasadnienia, popełnionych przez Komisję przy badaniu właściwego rynku i domniemanych zakłóceń konkurencji między portem lotniczym Charleroi a narodowym portem lotniczym w Brukseli.
8. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2014 r. – Delta Group agroalimentare/Komisja

(Sprawa T-820/14)

(2015/C 065/59)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Delta Group agroalimentare Srl (Porto Viro, Włochy) (przedstawiciel: V. Migliorini, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pisma Komisji Europejskiej – Dyrektora Generalnego ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich Jerzego Plewy Prot. SM/FUN S/2622874 z dnia 28 lipca 2014 r. skierowanego do dyrektora generalnego polityk międzynarodowych i Unii Europejskiej przy włoskim ministerstwie rolnictwa i polityki leśnej Felice Assenza, z którym skarżąca zapoznała się w ramach dostępu do akt w dniu 19 listopada 2014 r. w części, w której odrzuca ono wniosek Włoch w zakresie środków wsparcia od 6 do 9, o które wnioskowano na podstawie art. 220 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, w szczególności tych dotyczących przedsiębiorstw zajmujących się ubojem zwierząt, które zostały poddane ubojowi w wykonaniu środków sanitarnych w celu zapobiegania rozprzestrzenieniu się ptasiej grypy i w zakresie odnośnych szkód gospodarczych oraz rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1071/2014 z dnia 10 października 2014 r. w sprawie nadzwyczajnych środków wsparcia dla sektorów jaj i mięsa drobiowego we Włoszech, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 11 października 2014 r. w części, w której wyklucza środki wsparcia przyjęte zgodnie z art. 220 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do przedsiębiorstw zajmujących się ubojem zwierząt, które zostały poddane ubojowi w wykonaniu środków sanitarnych w celu zapobiegania rozprzestrzenieniu się ptasiej grypy i w zakresie odnośnych szkód gospodarczych.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi 3 zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 40 ust. 2 TFUE, w szczególności zasady niedyskryminacji, a także oczywistego błędu w ocenie i nadużycia władzy.
 - Zostało podniesione w tym zakresie, że ponieważ te same środki bezpieczeństwa biologicznego, które spowodowały szkody w stadach kur niosek w Imola, Lugo, Mordano i Occhiobello, objęte środkami wsparcia, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1071/2014, wywołały szkodę również po stronie skarżącej, która powinna była otrzymać uśmiercone sztuki zwierząt w celu dokonania ich uboju i odsprzedania ich własnym klientom, to nieobjęcie środkami wsparcia przedsiębiorstwa, które powinno było otrzymać sztuki zwierząt, które ucierpiały w celu ich odsprzedania oraz objęcie tymi środkami wyłącznie przedsiębiorstwa, które zajmowało się ich hodowlą stanowi niezgodną z prawem dyskryminację między podmiotami danej branży, pozostającą w sprzeczności z art. 40 ust. 2 TFUE. Artykuł 40 ust. 2 TFUE przewiduje ponadto wyraźnie „subwencje służące produkcji i wprowadzaniu do obrotu różnych produktów”.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 220 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013

- Zostało podniesione w tym zakresie, że art. 220 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, przewiduje środki wsparcia rynku w celu uwzględnienia ograniczeń dla handlu, które to ograniczenia mogą wynikać ze stosowania środków zwalczania rozprzestrzeniania się chorób zwierząt. Szkoda związana z handlem stanowi zatem właśnie szkodę podlegającą rekompensacie w ramach środków, o których mowa w art. 220 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 i nie może być uznana za pośrednią szkodę w odniesieniu do szkody dotyczącej wcześniejszego etapu wymiany handlowej (szkody w hodowli).

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, a w szczególności art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011

- Zostało podniesione w tym zakresie, że decyzja Komisji o odrzuceniu wniosku Włoch o objęciu środkami wsparcia przedsiębiorstw handlowych i szkód gospodarczych, o których mowa w zaskarżonym piśmie została przyjęta bez wcześniejszej opinii Komitetu ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych, a zatem z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych, przewidzianych w art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011, znajdującego zastosowanie w wyniku odesłania zawartego w art. 229 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, który z kolei przywołany jest w art. 220 tegoż rozporządzenia.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2014 r. – Pollo Delta di Scabin Giancarlo e C./Komisja

(Sprawa T-821/14)

(2015/C 065/60)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Pollo Delta di Scabin Giancarlo e C. Snc (Porto Viro, Włochy) (przedstawiciel: V. Migliorini, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pisma Komisji Europejskiej – Dyrektora Generalnego ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich Jerzego Plewy Prot. SM/FUN S/2622874 z dnia 28 lipca 2014 r. skierowanego do dyrektora generalnego polityki międzynarodowych i Unii Europejskiej przy włoskim ministerstwie rolnictwa i polityki leśnej Felice Assenza, z którym skarżąca zapoznała się w ramach dostępu do akt w dniu 19 listopada 2014 r. w części, w której odrzuca ono wniosek Włoch w zakresie środków wsparcia od 6 do 9, o które wnioskowano na podstawie art. 220 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, w szczególności tych dotyczących przedsiębiorstw zajmujących się ubojem zwierząt, które zostały poddane ubojowi w wykonaniu środków sanitarnych w celu zapobiegania rozprzestrzenieniu się ptasiej grypy i w zakresie odnośnych szkód gospodarczych oraz rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1071/2014 z dnia 10 października 2014 r. w sprawie nadzwyczajnych środków wsparcia dla sektorów jaj i mięsa drobiowego we Włoszech, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 11 października 2014 r. w części, w której wyklucza środki wsparcia przyjęte zgodnie z art. 220 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 w odniesieniu do przedsiębiorstw zajmujących się ubojem zwierząt, które zostały poddane ubojowi w wykonaniu środków sanitarnych w celu zapobiegania rozprzestrzenieniu się ptasiej grypy i w zakresie odnośnych szkód gospodarczych.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak te podniesione w sprawie T-820/14, Delta Group agroalimentare/Komisja.

**Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2014 r. – Eveready Battery Company/OHIM – Hussain i inni
(POWER EDGE)**

(Sprawa T-824/14)

(2015/C 065/61)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eveready Battery Company, Inc. (St. Louis, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat N. Hebeis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Imran Hussain i inni (Leeds, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „Power Edge” –
Zgłoszenie do rejestracji nr 9 108 705

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 października 2014 r. w sprawie R 38/2014-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2014 r. – IREPA/Komisja i Trybunał Obrachunkowy

(Sprawa T-825/14)

(2015/C 065/62)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Istituto di ricerche economiche per la pesca e l'acquacoltura – IREPA Onlus (Salerno, Włochy)
(przedstawiciel: F. Tedeschi, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Trybunał Obrachunkowy Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności noty debetowej Komisji Europejskiej nr 3241411395 z dnia 30 września 2014 r., w której zażądano od IREPA wpłaty kwoty 458 347,35 EUR na rachunek bankowy Komisji Europejskiej do dnia 7 listopada 2014 r.;

- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej nr ref. Ares (2013) 2644562 z dnia 12 lipca 2013 r., jak również załączonego do niej sprawozdania Europejskiego Trybunału Obrachunkowego z dnia 27 lutego 2013 r., która to nota zawierała wstępne pismo informacyjne poprzedzające nakaz odzyskania w odniesieniu do włoskiego programu gromadzenia danych za rok 2010;
- stwierdzenie nieważności noty Komisji Europejskiej nr ref. Ares (2014) z dnia 6 sierpnia 2014 r. w sprawie drugiego wstępnego pisma informacyjnego poprzedzającego nakaz odzyskania w odniesieniu do włoskiego programu gromadzenia danych za rok 2010.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga odnosi się do zastrzeżeń Komisji – zgłoszonych także na podstawie wniosków Trybunału Obrachunkowego – co do zgodności z prawem kosztów poniesionych przez stronę skarżącą na personel i pomoc zewnętrzną w związku z krajowym programem gromadzenia danych o rybołówstwie (rok 2010), w wyniku czego wystosowane zostało żądanie zwrotu zarówno kwoty wspólnotowej, jak i kwoty krajowej.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący zastrzeżenia dotyczącego „Kosztów personelu” i oparty na naruszeniu i błędnym zastosowaniu załącznika 1 do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1078/08 ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 861/2006 w odniesieniu do wydatków poniesionych przez państwa członkowskie w zakresie gromadzenia podstawowych danych o rybołówstwie i zarządzania nimi oraz art. 16 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi; jak również na naruszeniu i błędnym zastosowaniu zasady uzasadnionych oczekiwań.

- W powyższym względzie strona skarżąca podnosi, że żądanie zwrotu kwot odnoszących się do „Staff Costs” jest niezgodne z prawem, ponieważ generalne i abstrakcyjne uregulowanie załącznika 1 do rozporządzenia (WE) nr 1078/08 należy interpretować w świetle specyficznych szczegółowych zasad realizacji Programu krajowego.

- Twierdzi ona także, że Komisja Europejska zatwierdziła w ramach budżetu na rok 2009 specyficzne szczegółowe zasady przewidziane w Programie krajowym, wzbudzając w ten sposób uzasadnione oczekiwania co do ich zgodności z prawem także w odniesieniu do roku 2010.

- Niezgodne z prawem jest także zastrzeżenie co do nieprzeprowadzenia postępowania przetargowego w celu udzielenia zamówienia na gromadzenie danych w drodze formularzy, gdyż art. 16 lit. e) dyrektywy 2004/18/WE wyklucza usługi „dotyczące umów o pracę” z zakresu zastosowania przepisów odnoszących się do procedur przetargowych.

2. Zarzut drugi dotyczący „kosztów pomocy zewnętrznej” i oparty na naruszeniu i błędnym zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 1078/2008, art. 16 dyrektywy 2004/18/WE i art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 199/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowych ram gromadzenia danych, zarządzania nimi i ich wykorzystywania w sektorze rybołówstwa oraz w sprawie wspierania doradztwa naukowego w zakresie wspólnej polityki rybołówstwa; jak również na naruszeniu i błędnym zastosowaniu zasady uzasadnionych oczekiwań.

- Strona skarżąca twierdzi w powyższym względzie, że zastrzeżenie związane z nieprzeprowadzeniem postępowania selekcyjnego w celu udzielenia zamówienia spółce Studio Nouvelle S.r.l. stanowi naruszenie art. 16 lit. f) dyrektywy 2004/18/WE, który wyklucza odnośne usługi z zakresu zastosowania przepisów dotyczących przetargów. W każdym razie IREPA przeprowadziła postępowanie konkurencyjne, zapraszając pięć podmiotów gospodarczych, oraz przestrzegła zasad rządzących przetargami publicznymi.

- Twierdzi ona także, że zakwestionowany brak danych związanych z kontrolami przeprowadzonymi w odniesieniu do usługi świadczonej przez Studio Nouvelle S.r.l. jest niezgodny z prawem z powodu naruszenia art. 14 rozporządzenia (WE) nr 199/2008, który nie wymienia szczegółowych zasad kontroli, które z kolei są określone w Programie krajowym zatwierdzonym przez Komisję Europejską, wzbudzając także w tym zakresie uzasadnione oczekiwania co do ich zgodności z prawem.

- Zdaniem strony skarżącej zakwestionowane włączenie do żądania zwrotu kosztów, których państwo jeszcze faktycznie nie poniosło, jest niezgodne z prawem, gdyż sumy ujęte w sprawozdaniu zostały przypisane Programowi krajowemu 2009/2010 zgodnie z tym, co przewidziano w art. 7, 10 i 11 rozporządzenia (WE) nr 1078/2008 i sama Komisja zatwierdziła taką typologię sprawozdawczości w odniesieniu do dokumentów dotyczących programu 2008, wzbudzając także w tym zakresie uzasadnione oczekiwania co do ich zgodności z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2014 r. – Hiszpania/Komisja

(Sprawa T-826/14)

(2015/C 065/63)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Sampol Pucurull, Abogado del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- subsydiarnie, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji z dnia 15 października 2014 r. [SA.35550 (2013/C) (ex 2013/NN)] dotyczącej amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach niebędących rezydentami.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 108 ust. 2 TFUE w związku z art. 13 rozporządzenia Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 8, t. 1, s. 339) oraz art. 296 TFUE, jako że zaskarżona decyzja jest aktem formalnie pozbawionym uzasadnienia i nie zawiera oceny środka w świetle wyroków Sądu z dnia 7 listopada 2014 r. (wyroki T-219/10 i T-399/11).
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ sporny system ma charakter ogólny i nieselektywny.
3. Zarzut trzeci, dotyczący nieistnienia nowej pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 13 rozporządzenia nr 659/1999.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań w związku z art. 14 rozporządzenia nr 659/1999 i w odniesieniu do stwierdzeń samej Komisji zawartych w dwóch poprzednich decyzjach.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2014 r. – Antrax It/OHIM – Vasco Group (grzejniki promiennikowe)

(Sprawa T-828/14)

(2015/C 065/64)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Antrax It Srl (Resana, Włochy) (przedstawiciel: L. Gazzola, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Vasco Group BVBA (Dilsen, Belgia)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: skarżąca

Przedmiotowy sporny wzór: Wzór dla produktów „Grzejniki promiennikowe” – Wzór wspólnotowy nr 593959-0001

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 października 2014 r. w sprawie R 1272/2013-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Połączenie sprawy ze sprawą wszczętą skargą wniesioną przez skarżącą w związku z decyzją OHIM R 1273/2013-3, w zakresie jest w jakim jest ona identyczna z decyzją zaskarżoną w niniejszej sprawie;
- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim na jej mocy został unieważniony wzór wspólnotowy nr 593959-0001 z uwagi na brak indywidualnego charakteru i w rezultacie stwierdzenie ważności tego wzoru bez odsyłania po trzeci sprawy do Urzędu;
- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w której Antrax IT s.r.l. zostaje obciążona kosztami postępowania;
- Obciążenie solidarnie OHIM i Vasco Group BVBA obowiązkiem zwrotu kosztów poniesionych przez Antrax It Srl oraz wszystkimi innymi kosztami wynikającymi z prawa;
- Obciążenie Vasco Group BVBA obowiązkiem zwrotu kosztów poniesionych przez Antrax It Srl w ramach postępowania przed OHIM oraz wszystkimi innymi kosztami wynikającymi z prawa;
- Stwierdzenie sprzeczności pomiędzy art. 1d rozporządzenia nr 216/96 a art. 41 karty z Nicei;

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 41 akapit pierwszy karty z Nicei;
- Naruszenie art. 6, 61, 62 i 63 rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2014 r. – Antrax It/OHIM – Vasco Group (grzejniki promiennikowe)

(Sprawa T-829/14)

(2015/C 065/65)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Antrax It Srl (Resana, Włochy) (przedstawiciel: L. Gazzola, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Vasco Group BVBA (Dilsen, Belgia)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: skarżąca

Przedmiotowy sporny wzór: Wzór dla produktów „modele termosyfonów” – Wzór wspólnotowy nr 593959-0002

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 października 2014 r. w sprawie R 1273/2013-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Połączenie sprawy ze sprawą wszczętą skargą wniesioną przez skarżącą w związku z decyzją OHIM R 1272/2013-3, w zakresie jest w jakim jest ona identyczna z decyzją zaskarżoną w niniejszej sprawie;
- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim na jej mocy został unieważniony wzór wspólnotowy nr 593959-0002 z uwagi na brak indywidualnego charakteru i w rezultacie stwierdzenie ważności tego wzoru bez odsyłania po trzeci sprawy do Urzędu;
- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w której Antrax IT Srl zostaje obciążona kosztami postępowania;
- Obciążenie solidarnie OHIM i Vasco Group BVBA obowiązkiem zwrotu kosztów poniesionych przez Antrax It Srl oraz wszystkimi innymi kosztami wynikającymi z prawa;
- Obciążenie Vasco Group BVBA obowiązkiem zwrotu kosztów poniesionych przez Antrax It Srl w ramach postępowania przed OHIM oraz wszystkimi innymi kosztami wynikającymi z prawa;
- Stwierdzenie sprzeczności pomiędzy art. 1d rozporządzenia nr 216/96 a art. 41 karty z Nicei;

Podniesione zarzuty

- Zarzuty i główne argumenty są takie same jak te podniesione w sprawie T-828/14.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2014 r. – Alnapharm/OHIM – Novartis (Alrexil)

(Sprawa T-839/14)

(2015/C 065/66)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alnapharm GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Heldt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Novartis AG (Bazylea, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Novartis AG

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „Alrexil” – zgłoszenie nr 10 306 249

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 października 2014 r. w sprawie R 1723/2013-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej OHIM do ponownego rozpoznania;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2014 r. – International Gaming Projects/OHIM – British Sky Broadcasting Group (Sky BONUS)

(Sprawa T-840/14)

(2015/C 065/67)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: International Gaming Projects Ltd (Valletta, Malta) (przedstawiciel: adwokat, M.Garayalde Niño)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: British Sky Broadcasting Group plc (Isleworth, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „Sky BONUS” – zgłoszenie nr 10 734 549

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 października 2014 r. w sprawie R 2040/2013-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części i dopuszczenie do rejestracji wspólnotowego znaku towarowego „Sky BONUS”;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b), art. 8 ust. 4 i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2014 r. – Airpressure Bodyforming/OHIM (Slim legs by airpressure bodyforming)

(Sprawa T-842/14)

(2015/C 065/68)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Airpressure Bodyforming GmbH (Berchtesgaden, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Merz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „Slim legs by airpressure bodyforming” – zgłoszenie nr 12 533 709

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 października 2014 r. w sprawie R 1570/2014-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2014 r. – GRE/OHIM (Mark 1)

(Sprawa T-844/14)

(2015/C 065/69)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GRE Grand River Enterprises Deutschland GmbH (Kloster Lehnin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci I. Memmler i S. Schulz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „Mark 1” – zgłoszenie nr 12 052 461

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 października 2014 r. w sprawie R 648/2014-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2014 r. – Spokey/OHIM – Leder Jaeger (SPOKEY)**(Sprawa T-846/14)**

(2015/C 065/70)

Język skargi: Polski

Strony*Strona skarżąca:* Spokey sp. z o.o. (Katowice, Polska) (przedstawiciel: B. Matusiewicz-Kulig, adwokat)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Leder Jaeger GmbH (Siegen, Niemcy)**Dane dotyczące postępowania przed OHIM***Właściciel spornego znaku towarowego:* Strona skarżąca*Przedmiotowy sporny znak towarowy:* Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „SPOKEY – wspólnotowy znak towarowy nr 6 777 312*Postępowanie przed OHIM:* Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 października 2014 r. w sprawie R 525/2014-4**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- ewentualnie zmiany zaskarżonej decyzji w zakresie pewnych towarów z klasy 18;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b), art. 75 oraz art. 76 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady 50 rozporządzenia Komisji nr 2868/95.

Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2015 r. – Ipatau/Rada**(Sprawa T-2/15)**

(2015/C 065/71)

Język postępowania: francuski

Strony*Strona skarżąca:* Wadzim Ipatau (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciel: adwokat A. Michalaukas)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2014/750/WPZiB z dnia 30 października 2014 r. zmieniającej decyzję Rady 2012/642/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Białorusi w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1159/2014 z dnia 30 października 2014 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które co do istoty są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-693/13 Michalczanka/Rada ⁽¹⁾ Radzie lub do nich podobne.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, C 93, s. 25.

Skarga wniesiona w dniu 6 stycznia 2015 r. – K-Swiss/OHIM (Równoległe paski na butcie)

(Sprawa T-3/15)

(2015/C 065/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: E K-Swiss, Inc. (Westlake Village, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci R. Niebel i M. Hecht)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską w odniesieniu do graficznego znaku towarowego (Przedstawienie pięciu równoległych pasków umieszczonych na boku buta sportowego) – Międzynarodowa rejestracja nr 932 758

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 października 2014 r. w sprawie R 1093/2014-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit b) i art. 76 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2015 r. – Beiersdorf/OHIM (Q10)

(Sprawa T-4/15)

(2015/C 065/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Beiersdorf AG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Renck i J. Fuhrmann)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „Q10” – zgłoszenie nr 11 480 837

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 października 2014 r. w sprawie R 2050/2013 1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie art. 32 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.
-

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2014 r. – ZZ/Komisja

(Sprawa F-140/14)

(2015/C 065/74)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Tymen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie odmowy odtworzenia ścieżki kariery zawodowej skarżącej poprzez zmianę jej zaszerogowania, od dnia 1 marca 2005 r., do wyższej grupy funkcyjnej oraz żądanie naprawienia szkody materialnej i zadośćuczynienia za krzywdę, jakie miała ponieść skarżąca.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów zatrudnienia z dnia 17 września 2014 r., wysłanej pismem z dnia 18 września 2014 r. i otrzymanej przez skarżącą w dniu 19 września 2014 r.;
 - zasądzenie odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżącą szacowaną *ex aequo et bono* na kwotę 30 000 EUR;
 - obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL